

12 augustus 2025- nr. 419 Het blad van/voor muzikliefhebbers

RECORDzine

NO RISK DISC **Kingfishr** GRAND CRU **Pino Palladino & Blake Mills**

DESERT ISLAND DISC **Marcos Valle** INTERVIEW **Wolf Alice**

Lieve muziekfanaten,

Bijna precies twee jaar nadat ik het stokje van onze geliefde Bert Dijkman overnam, is het tijd voor een bitterzoet afscheid. De laatste Mania als eindredacteur – al zal ik nog met liefde blijven schrijven over alle mooie muziek die er wekelijks uitkomt. Hoe mooi een volgende stap ook kan zijn, zo verdrietig kan het voelen om mijn plekje, hier aan de Utrechtsestraat, tussen alle platen en met het continue contact met alle lieve schrijvers en mensen bij de labels, achter te laten. Een plekje waar ik altijd van had gedroomd even te zitten. In die zin overheerst de dankbaarheid. Op naar iets nieuws...!

Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofdreductie

Stef Mul

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman, Lotte Hurkens

Ontwerp en opmaak Jenny Bakker, www.jennybakker.nl**Druk**

Tuijtel

Medewerkers

Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nij's Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjeff Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Erik Mundt, Godfried Nevelds, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal, Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?

Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres

Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:

Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam en adres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 420 ligt 9 september in de winkels! Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
KINGFISHR

10 INTERVIEW
BOWL

16 INTERVIEW
WOLF ALICE

26 GRAND CRU
PINO PALLADINO & BLAKE MILLS

34 INTERVIEW
BILLIE MARTEN

37 THE PUNK PRINCIPLE
PUNGENT STENCH

38 GEZIEN
O.A. AJA MONET

40 GESLOT
O.A. ZEP

44 CLASSIC JAZZ VINYL
O.A. DONALD BYRD

45 KRENTEN UIT DE POP
O.A. GWENNO

49 HIP HOP HISTORY
CAMP LO

54 INTERVIEW
ARON!

58 ACHTER DE SCHERMEN
VINYL ME, PLEASE FIASCO

60 DESERT ISLAND DISC
MARCOS VALLE

61 BOEKEN
O.A. POP! 40 JAAR TUSSEN IDOLEN EN HALVE ZOLEN

63 JORN'S KWARTEEUWTE
DEFTONES

63 VERGETEN MEESTERWERKEN
CRUZADOS

66 INTERVIEW
RIO KOSTA

70 FILMS
EYE PRESENTS: AKIRA KUROSAWA

Luistertrip: Ami Taf Ra

Een spiritueel jazzdebuut met Marokkaanse wortels. Ami Taf Ra neemt uit haar moederland de gnawa mee en laat zich omringen door een door Kamasi Washington aangevoerde jazzcollectief. Het beste wat LA te bieden heeft – zoals Ryan Porter en de zangkoren die we kennen van Kamasi's eigen eposen. Een unieke plaat die zoveel meer is dan alleen jazz. Verplichte kost voor iedereen die durft te ontdekken, durft te ervaren en durft op te stijgen.

Interview: Wolf Alice

Wolf Alice is al tijden een geliefde band voor hun moeiteloze mix tussen dromerige pop, groezelige grunge en alle rockmuziek die daartussen valt. De keuze om na controverses te vertrekken bij hun label Dirty Hit –wiens baas twijfelachtige opmerkingen de lucht in slingerde– heeft zanger Ellie Rowsell en de haren geen windeieren gelegd: ze tekenden bij een major (Sony) en konden hun al aardige succesformule nog verder uitbouwen. Ze klinken daarmee groter dan ooit, maar blijven ook kwetsbaar en kritisch op hun omgeving. Dat blijkt wel uit ons gesprek met de hele band...

70

23

Grand Cru: Pino Palladino & Blake Mills

Ergens een onverwacht duo: een grootmeester van een studiomuzikant, bassist Pino die speelden voor alles van David Gilmour en The Who tot Nine Inch Nails en D'Angelo, en Blake Mills, die datzelfde deed achter de schermen bij Fiona Apple, Bob Dylan, Alabama Shakes en met bovendien een verdienstelijke solo-output. Om het nog verrassender te maken: samen maken ze jazz, al zijn er ook vele andere geluiden te ontdekken in hun gevoelige, doordachte composities. Twee veteranen die het vuur bij elkaar aanwakkeren.

26

16

Film – Eye presenteert Akira Kurosawa's werk

Een heuse filmspecial, want hoewel maar een klein onderdeel van dit blad, een enorm grote liefde voor ons allemaal. Filmmuseum Eye heeft op dit moment een geweldige, allesomvattende filmreeks waarin het werk van de Japanse grootmeester Akira Kurosawa eindelijk weer het grote witte doek in Nederland bereikt. Gerestaureerd of eindelijk naar het digitale tijdperk vertaald, vind je verhalen die verder reiken dan je misschien verwacht. Van Star Wars tot spaghettiwesterns en van Fellini tot Tarantino: iedereen is ergens schatplichtig aan het cinematografische oog van Kurosawa. Wij lichtten een paar films uit die je gewoon op een groot scherm gezien móét hebben!

NORISK DISC

KINGFISHR

Halcyon

(Atlantic/Warner)

LP coloured, LP, CD

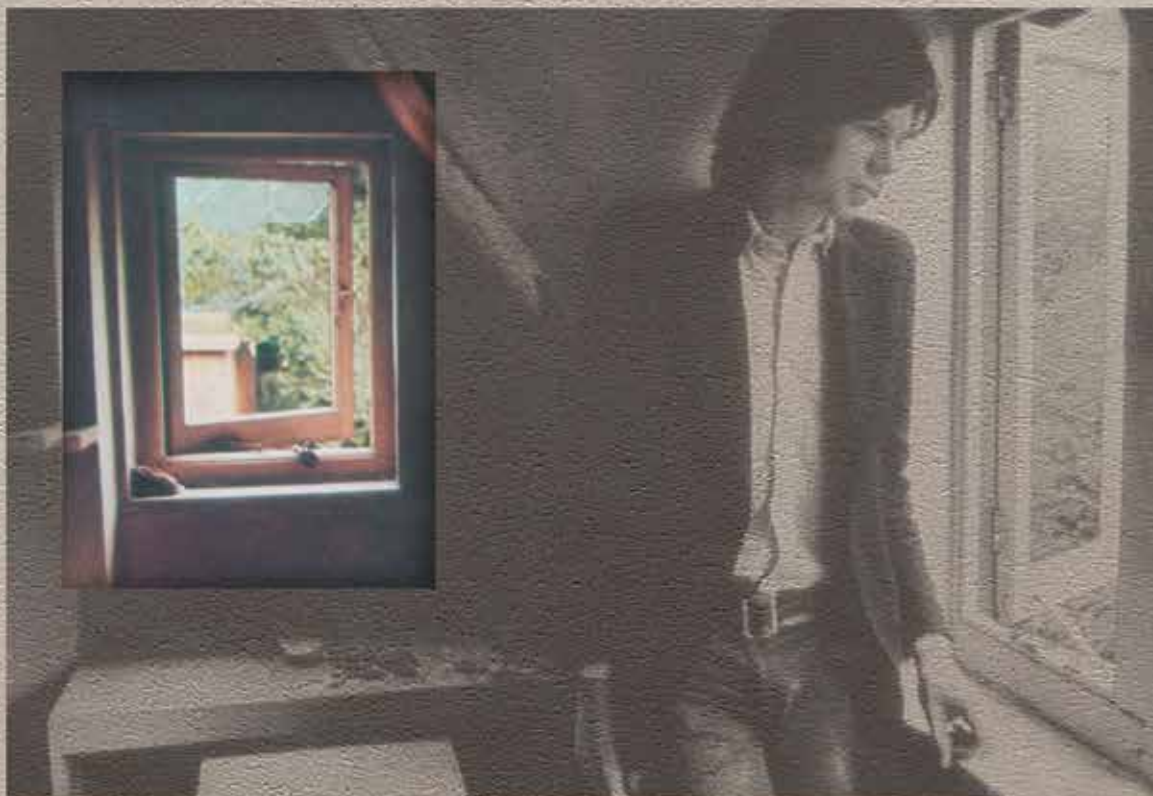
Per toeval en zonder enige verwachting (nog nooit gehoord van deze band) zag ik Kingfishr verleden jaar tussen de bedrijven door op het kleine podium van Rock Werchter. De fijne Keltische klanken en de sympathieke uitstraling van de band maakten dit gelijk tot een van de aangenaamste concerten van dag voor mij. Een band om goed in de gaten te houden dus. Na het live album Live From Dublin en de EP Shadow verschijnt nu op 22 augustus eindelijk het langverwachte debuutalbum van deze Indie Folk band uit Limerick. Het betreft deels nieuwe

nummers en deels nummers die al op de EP en het Live-album staan. Halcyon, dat net als de bandnaam lijkt te verwijzen naar de ijsvogel (de brenger van voorspoed en geluk), voelt hiermee aan als een perfecte samenvatting van de muzikale reis die het Ierse trio de afgelopen 3 jaar afgelegd heeft. Singles Diamonds & Roses (mede geschreven door Billy Joel), Next to me, Killeagh en vooral Man On The Moon maakten reeds duidelijk dat we hier wellicht met the next big thing te maken hebben. Om met de deur in huis te vallen: de hoge verwachtingen worden meer dan waargemaakt op het 16 nummers tellende debuut. Het geluksgevoel dat de ijsvogel brengt overheerst zeker bij het prachtige Caroline en het live luidkeels meegebrulde Shot In The Dark. Voor iedereen die een zwak heeft voor bands als Mumford & Sons en in mindere mate The Lumineers, maar dan met de weergaloze Ierse charme, kan dit album blindelings aanschaffen. Puik debuut van een band die je live gezien moet hebben! Daarvoor hoef je niet lang te wachten, want ze staan op Lowlands. (Said Ait Abbou)

The Making Of
FIVE LEAVES LEFT
by
Nick Drake

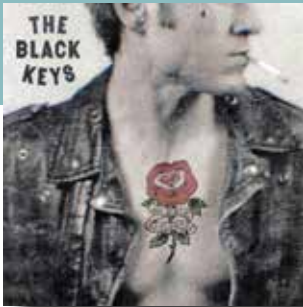

"ONE OF THE MOST BEAUTIFUL AND MELANCHOLY ALBUMS EVER RECORDED"

Special 4LP and 4CD edition
chronicling the recording
of this masterpiece

Release: July 25

BLACK KEYS
No Rain, No Flowers
(Warner)
 LP, LP coloured, CD

Op hun vorige album openden The Black Keys hun deuren al voor een aantal gastmuzikanten die hun blues rock van de platen daarvoor verrijkten met soms opmerkelijke invloeden van buiten af. Op *No Rain, No Flowers* komen die injecties van hun fameuze DJ sets, waar ze de meest obscure singles uit hun collectie draaien. Een eclectische collectie zo te horen, want

dit album is niet voor één gat te vangen. Wat dat betreft heeft dit album nog het meest te vergelijken met *Turn Blue*, hun album uit 2014. *Baby Girl* begint met een New Orleans achtig piano partij, ongetwijfeld opgepikt bij Dr. John, om vervolgens uit te monden in een heerlijke dance/funk track, hoewel natuurlijk altijd gitaar gedomineerd. *Down To Nothing* neigt weer meer naar de soft soul van begin jaren zeventig, inclusief fantastische solo met behulp van het wah wah pedaal. De gitaareffecten gaan nog even door in *On Repeat*, een advies wat voor het hele album opgevolgd kan worden. Hoewel Auerbach's gitaar altijd het hoofdingrediënt blijft, is de relatief grote rol voor de piano wel opmerkelijk. Het lijkt er op dat The Black Keys na hun lange hiatus van eind jaren '10 zich eerst weer de basis hebben eigen gemaakt met een aantal uitstekende bluesrock albums, om vervolgens eerst met *Ohio Players* en nu met *No Rain, No Flowers* hun vleugels weer uit te slaan. En daarin kennen ze eigenlijk geen gelijke, getuige dit album, absoluut één van hun beste. (Jurgen Vreugdenhil)

MAC DEMARCO
Guitar
(PIAS/Virgin)
 LP coloured, LP

Mac DeMarco verrast op zijn nieuwe album niet met grote stijlbreuken, maar juist door zich nog verder terug te trekken in de eenvoud. Waar eerdere platen als *Salad Days* en *This Old Dog* al introspectieve elementen bevatten, kiest hij nu voor een nog minimalistischere aanpak. Geen theatrale productie, geen dikke lagen synths, maar gewoon Mac; zijn gitaar, zijn hond, en een hoofd vol gevoelens. De toon van dit album is zacht, maar snijdt diep. DeMarco reflecteert op liefde, ouder worden, het leven en de eindeloze gedachtegangen die daarmee gepaard gaan. In nummers als *Shining* en *Sweeter* onderzoekt hij het helen van een gebroken hart; niet met cynisme, maar met tedere openheid. "This time will be sweeter," zingt hij, half hoopvol, half vragend. Wat dit album bijzonder maakt, is de manier waarop DeMarco het ongrijpbare tastbaar weet te maken. Zijn teksten zijn klein, maar vol betekenis. In *Terror* raakt hij aan existentiële angst, in *Home* mijmert hij over jeugdherinneringen, terwijl *Rock and Roll* een nostalgische knipoog is naar wie hij ooit dacht te worden. De gitaarlijnen zijn herkenbaar 'Mac'; nonchalant, melancholisch, altijd melodieuze. Waar zijn eerdere werk soms balanceerde tussen ironie en ernst, voelt dit album oprecht en volledig doorleefd. DeMarco klinkt niet alsof hij iets probeert te zijn; dit is hij. Een man die zijn plek zoekt in een veranderende wereld, gewapend met niets meer dan een gitaar en zijn gedachten. Geen grote statements, wel pure muziek. En dat is precies de kracht van Mac DeMarco. (Simon Arends)

INTERVIEW BOWL

Bowl is een eigenzinnige post-punk band uit Utrecht. Op hun nieuwe (concept)plaat 'The Rude Interruption of Fear' heeft de band een kwetsbaar geluid neergezet dat alle kanten op gaat en vol zit met plotselinge maatwisselingen en zware thematiek. Voor dit interview praat ik met gitarist Jorah Peterse, drummer Laurens Klep en bassist Berend Suijker. Zanger Vos Ploeg en gitarist Pascal Mosterd kunnen er helaas niet bij zijn.

(Door: Nijs Flesseman)

Bowl is ontstaan als schoolproject op de Herman Brood Academie. Berend: "We zijn eerst heel goede vrienden geworden en toen was het ineens: 'zullen we een keer samen muziek maken?' En toen hebben we een hopeloze demo gemaakt." Jorah: "De post-punk zat er bij ons allemaal nog niet echt in. Dat kwam pas toen we naar Groningen gingen om Unschooling te zien. Daarna was het echt 'wow what the fuck was dat?'. Voor een schoolopdracht gingen ze aan de slag en maakten ze het nummer Feedback/New God/Meaningless.

Later veranderde hun invloeden en daarmee ook hun muziek. Jorah: "eerst waren onze invloeden iets meer beuk. Nu is het vooral bands als Preoccupations, Women en Cindy Lee. Iets meer artwork en conceptuele muziek." Sweet Caffeine, het eerste album van Bowl bestond voornamelijk uit losstaande nummers, die niet zoveel met elkaar te maken hadden. Laurens: "We hadden het eigenlijk gewoon Greatest Hits moeten noemen". Berend: "We zijn nu veel meer bezig met 'Wat willen we vertellen? Wat willen we overbrengen?'. Het moet nu meer betekenis hebben in plaats van waar het vroeger gewoon was: 'deze riff is vet, zullen we hier gewoon doorbeuken?'"

Het verhaal dat de band vertelt met The Rude Interruption of Fear, is het verhaal van zanger Vos Ploeg. De plaat is een conceptalbum gebouwd rondom de worstelingen die Vos heeft mentale klachten en een dwangstoornis. Jorah: "Vos vindt het heel fijn dat hij anderen houvast kan geven en kan zeggen 'Je bent niet alleen. Ik deal hier ook mee en dat ligt nu in de wereld en daar kan je iets mee'. We hebben meerdere reacties gekregen van mensen die ook OCD of een dwangstoornis hebben. Maar Het is ook moeilijk, omdat hij nu de hele tijd moet praten over de mentale stoornis waar hij nog steeds middenin zit."

Berend: "De plaat maken was een uitlaatklep, maar bij het optreden was het vervelend dat hij de teksten moest blijven herhalen en in de thema's moet blijven hangen. Omdat die teksten zo levendig zijn, wordt hij hevig geconfronteerd met de dingen die hij toen voelde." Jorah: "Als hij echt een kutdag heeft, voelt het niet goed om hem op die plek te zetten. Op een betere dag kan het optreden juist een manier zijn om het eruit te gooien." Laurens: "De inzet van Vos is groot; hij staat enorm achter het kenbaar en bespreekbaar maken van mentale problemen."

Onderdeel van het concept is de scheiding tussen kant A en kant B. Kant A gaat over hoe Vos geconfronteerd wordt met angsten en mentale klachten die hij niet kan

plaatsen. Kant B zou eerst gaan over herstel maar tijdens het schrijven kreeg hij een terugval. Deze ontwikkeling van Vos is niet alleen hoorbaar in de teksten, maar ook in de muziek. Jorah: "Kant A heeft een chaotisch en eng gevoel over het ontdekken van zijn mentale klachten." Berend: "De B-kant heeft meer een gevoel van rust omdat hij nu weet waar het vandaan komt."

Het gevoel van chaos wordt op de luisteraar geprojecteerd door plotselinge maatwisselingen die mee lijken te gaan met de zang van Vos. Het is alleen net andersom. Berend: "Vos heeft er talent voor om een nummer wat compleet af is te pakken en er iets voor te schrijven waardoor het klinkt alsof het daarop gebaseerd is." Laurens: "Vos speelt ermee met zijn tekst. Op bepaalde plekken hebben we het wel expres chaotisch gemaakt."

De kwetsbaarheid van de plaat zit 'm naast in de teksten en muziek ook in het rauwe geluid. De band heeft de plaat zelf opgenomen op een cassettedeck. Jorah:

"We hoeven niet per se een hele diepe subkick of een hele ronde bass sound. Het past niet bij het thema. Het is allemaal best wel ruw en naar en met angst gevuld en dat moet je ook in de sound neerzetten." Berend: "Heel veel van de sfeer zit er gewoon in dat het klinkt alsof de cassette een week lang in een hete auto heeft gelegen. Het is ook gewoon heel makkelijk. We hebben er heel lang over gedaan om de drumsound te krijgen die we willen. 12 mics of 13 mics, we hebben alles geprobeerd. De drum sound die we nodig hebben is gewoon twee microfoons recht de tape in." Het enige nadeel van opnemen op cassette is dat er niet geknipt kan worden. Berend: "Bij de drums gaan er meestal maar zo'n 3 of 5 takes overheen [Laurens moet lachen], maar bij gitaar soms

40 tot 50. Ik heb één two-taker. Pascal heeft een one-taker, de lul." Jorah: "Ik heb echt woede gevoeld dat ik gewoon klaar wilde zijn." En soms is het gewoon net niet perfect. Jorah: "Er zitten zeker fuck-ups in." Laurens: "Soms was het gewoon kiezen of je deze take met dat ene foutje kiest of die take met dat andere foutje dat net minder erg is." Berend: "Het forceert ons om authentiek te zijn."

Ondank alle zware thematiek is er bij Bowl gelukkig ook ruimte om lol te trappen. Zo heeft de band een side-project (Stofsugar) waarbij ze shoegaze maken met de stofzuiger van de venues waar ze net met Bowl hebben opgetreden. En op het nummer Life After the Rude Interruption of Fear is er een speciale gast. Laurens: "Ik wilde het eigenlijk geheim houden wie het is, maar de violist is m'n pa. Die zit in het Noord-Nederlands orkest. Jorah: "Het was echt heel grappig dat hij heel klassiek getraind is, maar dat hij dat allemaal uit het raam moest

gooien, omdat we zeiden 'kan je hier gewoon een soort semi-valse noot doen, die je heel lang doorspeelt. Hij is gewend om heel netjes te spelen wat er op het blad staat en nu was het 'oh, doe maar wat'".

Op het nummer The Ghost is er ook een verrassende gastmuzikant. Berend: "De saxofonist is Benjamin Herman van het Benjamin Herman Trio, van het Benjamin Herman Quartet, van Bughouse! Ik was al heel lang van Bughouse en op Grauzone was ik bij een optreden van het Benjamin Herman Trio aan het

fangirlen. Ik was helemaal weggeblazen en na het optreden kwam ik hem tegen en zei: 'Ha, jij bent Benjamin Herman. Ik ben echt fan van jou!' Ik ben met hem in gesprek geraakt. Hij heeft toen onze plaat geluisterd. Later had Pascal bij het nummer The Ghost een random saxofoonsolo in de demo gesleept en we vonden dat eigenlijk toch best wel vet en toen hebben we Benjamin Herman gevraagd om te komen spelen en dat wilde hij wel doen."

AFRICA EXPRESS

Africa Express Presents... Bahidora

(Universal Music/BMG)

2LP, 2CD

Africa Express is de beweging van Damon Albarn, opgericht toen er tijdens het Live 8 festival in Lodon ten behoeve van de hulpverlening aan Africa er geen enkele Afrikaanse act op de line up stond. Met een steeds wisselend collectief wordt een thema aangeroerd, waarbij tot nu toe met name het prachtige album met gevluchte Syrische muzikanten in het oog sprong. Voor dit album is de karavaan in Mexico neergestreken, om precies te zijn in het Nationale Park, waar niet geheel toevallig ook het Bahidora

festival gehouden wordt. Fatoumata Diawara en Imarhan zijn de bekendste Afrikaanse namen die hier opduiken, waarmee gelijk ook de nadruk ligt op Noord- en West Afrikaanse sounds. Hun toch al onweerstaanbare afrobeat wordt stevig verrijkt met Mexicaanse invloeden. Vanuit Europese en Amerikaanse hoek zijn behalve Albarn zelf onder andere ook Joan As Policewoman en Nick Zinner (Yeah Yeah Yeahs) aangesloten. Het resulteert in een zeer eclectisch album, waarbij de prachtige Afrikaanse ballad Dorhan Oullhin van Imarhan moeiteloos naast de door reggaeton beïnvloede Mexicaanse hiphop van Mi Lado kan bestaan. Op het eerste gezicht een wat vreemde combinatie, maar Damon Albarn heeft zich altijd al een meester getoond in het leggen van muzikale dwarsverbanden, en ook hier slaagt hij er in de toch niet misselijke afstand tussen West-Afrika en de binnenlanden van Mexico schijnbaar moeiteloos te overbruggen. (Jurgen Vreugdenhil)

JON BATISTE 👍

Big Money (Verve)

De muzikale duizendpoot Jon Batiste slaat op elk album een nieuwe muzikale richting in. Na de wereldmuziek van World Music Radio deed hij dat vorig jaar met zijn klassieke

album Beethoven Blues, waarmee hij onlangs nog in het Concertgebouw stond. Ditmaal verrast Jon ons met een onvervalst Americana blues album. Zelf ziet Batiste zich als een bluesman in hart en nieren. Alles wat hij tot nu toe heeft gedaan was in zijn ogen steeds op een of andere manier een hommage aan de blues. Maar ook binnen dat genre schiet Jon alle kanten op, van funk via rockabilly naar reggae. Een van de vele hoogtepunten is Jons duet met de 81-jarige Randy Newman op 'Lonely Avenue'. Ondanks gezondheidsproblemen zong Newman plots mee toen Batiste piano speelde. "Hij kwam helemaal tot leven," aldus Batiste. Ook met de titel(song) maakt Batiste een statement: er zijn zaken die belangrijker en waardevoller zijn dan geld. Zoals de muziek van Jon Batiste.

YAYA BEY

Do It Afraid

Brooklynite Yaya Bey is dé frisse wind in de neosoul. Inmiddels is ze gekoppeld aan het art-forward indie label Drink Sum Wtr, dat

eerder dit jaar al in de roos schoot met instant klassieker Tether van Annahstasia. In achttien schetsmatige songs laat Yaya Bey bijna achteloos horen hoe getalenteerd ze is. De ene keer klinkt Yaya als een doorleefde jazzzangeres, terwijl ze ook het jaren negentig geluid van Lauryn Hill echoot. Ze switcht nog meer van lichaam, met dancehall, synthpop en grofgebekte hiphop als nieuwe smaken van een toch al rijk menu aan soul food. (Erik Damen)

JUDY BLANK 👍

Big Mood (V2/Rounder)

Eerst was ze 'the next best country thing' of 'de nieuwe Ilse deLange' maar inmiddels, een album en enkele EP's en ontelbaar veel

optredens verder, is ze veel meer dan dat. Weg van de zogenaamde country en gewoon maken waar je goed in bent: een eigen stijl, poppy muziekjes, een heerlijke stem en sound en een duidelijk hoorbaar ontwikkelde muzikante komt met haar tweede album. Big Mood opent met het heerlijk vrolijke deuntje Killing Time en zet dit door met allemaal korte liedjes van tweeënhalve minuut of, doe eens gek, drieënhalve minuut. Maar het leuke is: het werkt! Als je het al ergens mee wil vergelijken, dan denk ik vooral aan de in de 90's populaire Julia P. Hersheimer – ook van Nederlandse bodem en tevens (één van) de beste singer-songwriters van toen. En Judy Blank van nu! Voor je het weet is het album alweer over en besef je je We're not killing time – time is killing us. (Jasper Koot)

LUISTERTRIP

WOLF ALICE

The Clearing (Sony)

The Clearing: een open plek in het bos, een plek van rust. Zo kan het nieuwe album van de Noord-Londense Indierockband Wolf Alice ook omschreven worden. Wolf Alice staat bekend om hun veelzijdige geluid met elementen van grunge, dreampop en elektronica. Op dit album gaan ze terug naar de basis en creëren ze een kalm seventies geluid. Met als ultiem herkenningspunt Ellie Rowsell's prachtige stem. Alvast nieuwsgierig geworden? Luister dan de track Bloom Baby Bloom die al online staat, een vrolijk glamrock-nummer waar Ellie's harde sopraanstem ver bovenuit torent. Dit is dan ook meteen het meest uptempo nummer van het hele album, dat bestaat uit kalme folksongs, met zo nu en dan wat country invloeden (zoals in Leaning Against The Wall) en zo nu en dan een haast Beatles-achtig geluid (zoals in Bread Butter Tea Sugar). Thema's die aan bod komen in het album zijn vriendschap (Just Two Girls), romantiek en vooral zelfacceptatie. Hoe zorg je dat je je niet langer vergelijkt met andere leeftijdsgenoten en gewoon bent? Op The Clearing lijkt de band steeds dichterbij te komen bij een gevoel van rust met zichzelf. En zo is het album niet alleen in geluid, maar ook in thematiek kalmer dan wat we van ze gewend zijn. (Liz Bosman)

interview WOLF ALICE

*Het is een grauwe dag in juni. Buiten is het koud en regenachtig, waardoor het net zo goed maart had kunnen zijn. Ik mag die dag de Britse band Wolf Alice interviewen in een vergaderzaal van een hotel pal naast de Ziggo Dome, met gangen die perfect matchen met de lucht. Hoe treurig de dag is, hoe kleurrijk en vrolijk de personen met wie ik in gesprek ga. Nog voordat het interview begint, loopt een hotelgast door de gang van het hotel. Hij draagt alleen een zwembroek met een Hawaïi print en slippers. De bandleden beginnen te lachen en de sfeer is meteen gezet. Ik ga met de leden van Wolf Alice in gesprek over hun nieuwe album *The Clearing*, dat op 22 augustus uitkomt.*

(Door: Liz Bosman)

Ooit is Wolf Alice gestart als akoestisch duo: zangeres Ellie Rowsell en gitarist Joff Oddie. Al snel besloten ze meer elektronische elementen aan hun geluid toe te voegen, en dus breidden ze uit. Sinds 2012 voegden bassist Theo Ellis en drummer Joel Amey zich bij de band en sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Al jaren hebben ze dezelfde werkwijze als het gaat om songwriting: demo's vormen de start, daarna volgt het nummer.

Voor *The Clearing* gingen ze terug naar de basis. Hun inspiratie hiervoor? De film *Get Back* over The Beatles. Ook luisterden de bandleden de laatste tijd veel folk- en popmuziek waarbij de nummers zijn geschreven met een akoestische gitaar. Rockmuziek hoeft niet altijd zo agressief en luid te zijn. En dus gingen ze aan de slag in een kleine kamer, zonder drumkit, geen mengtafels, alleen wat akoestische gitaren en samen zingen. Ellie heeft voor dit album ook weer pianospelen opgepakt. 'De piano is cool, want je ziet letterlijk wat je doet. Bij een gitaar leg je je vingers op de hals als experiment en het kan echt shitty klinken. De piano is bijna altijd wel mooi.'

Pas nadat ze akoestisch nummers hadden geschreven, gingen ze aan de slag met productie. Hiervoor werkten ze met niemand minder dan Greg Kurstin. Bassist Theo Ellis wordt meteen enthousiast wanneer ik vraag hoe het is om met hem te werken. 'Fantastisch, wat een breed spectrum hij aan muziek al heeft gemaakt: van onze favoriete Lily Allen-nummers tot de Foo Fighters. Hij wil niet per sé zijn eigen sausje ergens overheen gooien, maar vooral het beste uit de artiest halen. Voor ons deed hij dat ook. Dat maakt hem een ontzettend plezier om mee te werken. Daarnaast is hij ook nog eens een ongelooflijk getalenteerde multi-instrumentalist. Een wicked piano player.'

In *The Clearing* wordt een hoop losgelaten. Een overkoepelend thema blijkt: loslaten en acceptatie. Bijvoorbeeld bij het nummer *Passenger Seat*. Ellie: 'toen ik jonger was, had ik het gevoel dat ik altijd alles zelf moest doen om mezelf een feminist te kunnen noemen. In dit nummer geniet ik ervan gewoon eens de bijrijder te zijn. Dat maakt je niet meteen niet sterk of onafhankelijk. Ik heb het idee dat er in de huidige maatschappij bij sommige mensen het gevoel heerst dat ze nooit iets fout mogen doen. We posten alleen de mooie foto's van onszelf en zijn bang om van mening te veranderen. Maar het is ook oké om soms gewoon lekker *Friends* voor de zoveelste keer te kijken in plaats van een of andere zwartwit Franse filmhuisfilm. Ik probeerde met dit album niet

alle levensvragen of emoties te beantwoorden. Ik ben gewoon nummers gaan schrijven over hoe ik me op dat moment voelde.'

Ook het laatste nummer The Sofa eindigt met de zin: And maybe that's okay. 'Het is bevrijdend, niet alleen in mijn persoonlijke leven, maar ook als artiest.' Vertelt Ellie. 'Bij tours van vorige albums kon ik bijvoorbeeld al paniek hebben over mijn outfit: hoe kan ik een outfit samenstellen die past bij elk nummer dat ik zing? Dat is onmogelijk'. Theo vult aan: 'dat zou zo'n bizar kostuum zijn, ik durf er niet eens over te dromen'. Toch moet je over sommige onderwerpen wél al nadenken, of je nou wil of niet. Ellie vertelt dat het nummer Play It Out gaat over begin dertig zijn en eigenlijk nog helemaal niet weten of je wel kinderen wil. Het feit dat er bepaalde verwachtingen gepaard gaan met leeftijd vindt ze verschrikkelijk. 'Je twintigerjaren zijn bedoeld om lekker plezier te hebben en zodra je dertig wordt, moet je gaan settelen. Dat is hoe de maatschappij het heeft bedacht. Nu ben ik begin dertig en ik heb meer plezier dan toen ik twintig was.' Theo voegt zich bij het gesprek: 'het is erg problematisch. Waarom is een bepaalde ervaring bijzonderder als je 21 bent, dan als je ze op je 28e beleeft. We zijn niet forever 21...' 'Behalve dan die prachtige kledingwinkel', grapt drummer Joel Amey.

Op het gebied van kinderen is er voor vrouwen natuurlijk wel een daadwerkelijke biologische klok die begint te tikken. Dat maakt dit onderwerp zo ingewikkeld voor Ellie: 'ik wil er nog niet over na moeten denken, maar misschien zou ik dat wel moeten. Daar gaat dit nummer over: ik wil mezelf niet vergelijken met anderen van mijn leeftijd. Ik wil gewoon doen wat goed voelt voor mij op dit moment: Let me play it out.'

De band als begrip

In een interview met Rolling Stone vertelde de leden van Wolf Alice al dat ze in hun albumpromo veel verwijzen naar de klassieke bands uit de jaren 70.

Zo poseren ze op de foto's in leren jassen. Dit terwijl er juist in de Volkskrant een artikel (De band, de hoeksteen van de popmuziek, is aan het verdwijnen. Wat is hier aan de hand?) verscheen over hoe de rockband steeds

meer verdwijnt en wordt vervangen door solo-artiesten. Daarom vraag ik wat het voor hen betekent om in een band te zitten? Hoe kijken zij naar deze ontwikkeling? Ellie vertelt: 'het is ten eerste gewoon zo duur om in een band te zitten. Je moet alles door vieren/ vijven delen. Dat zou erkend moeten worden. Ollie en Theo vullen aan: 'Ook die solo-artiesten hebben meestal trouwens een fantastische band achter zich. Bijvoorbeeld Harry Styles, zijn band is zó goed. Toch is hij in zijn eentje de naam die het draagt. Misschien spreken solo-artiesten het publiek zo ook meer aan.'

***Het is ook oké om
soms gewoon lekker Friends
voor de zoveelste keer te kijken
in plaats van een of andere
zwartwit Franse filmhuisfilm.***

Het grootste voordeel is van in een band zitten? Het creatieve proces. Je hebt vier koppen met inbreng. Maar alles wordt ook een stuk lichter: je hóeft het niet alleen te doen (we zijn weer terug bij Passenger Seat). Als er iets fout gaat, kan je er samen om lachen. Een terugkerende ervaring is het verdwalen. Zo verdwaalde de band de dag voor het interview nog in Tivoli Vredenburg in Utrecht. 'Het is de eindeloze slapstick die

we maar blijven meemaken' vertelt Theo. 'Het moment vlak doordat je op moet, maar geen flauw idee hebt welke deur je eigenlijk in moet. Gister zijn we eerst twee horecagelegenheden in de Tivoli binnengelopen voordat we wisten waar we wel naar binnen moesten. Het gebeurt echt heel vaak en we blijven er samen om lachen. Dat is voor mij wat een band is.'

Het album heet The Clearing, dat is ook een open plek in het bos, maar het is nooit het einde van de bomen. Kan dit album ook gezien worden als een rustige plek tussendoor? Ellie: 'Ik denk wel dat dit een album van rust is, er zit minder angst in. Het voelt lichter en warmer. Maar ik heb nog geen flauw idee wat we hierna gaan doen.' En dat hoeft de band ook nog niet te weten, als we naar de teksten van The Clearing luisteren.

BUSH 🍷
I Beat Loneliness
 (Bertus/Earmusic)

Singles zoals The Land of Milk and Honey waren goede voorbodes van het tiende album van Bush, de Britse alternatieve rockgroep die in 2010 een comeback maakte. De

tiende plaat is evenals de negende niet vernieuwend, maar wel een overtuigende Bush-productie die zeker niet onderdoet voor zijn voorganger The Art of Survival. De doorleefde vocalen van zanger-gitarist Gavin Rossdale zijn Bush' handelsmerk evenals de sterke inhoudelijke teksten, stuwende gitaarriffs en pompemde drumritmes. Het album klinkt energiek, maar geeft ook een melancholisch gevoel. Rosmalen zingt over zijn gevoelens, zijn mentale gezondheid, wonden, littekens en eenzaamheid. Door dit te delen wil hij mentale problemen bespreekbaar maken en anderen die er ook last van hebben een hart onder de riem steken en bemoedigen. "Pain is a focus for release", zingt hij in het lied Scars. (Rosanne de Boer)

CARL CRAIG
Desire: The Carl Craig Story

Carl Craig, grootheid van de tweede wave housepioniers en telg van de Detroit scene. Hier zijn muzikale biografie naar

aanleiding van de overzichtsfilm met dezelfde titel. Dit verzamelwerk nu is wat in zijn beginjaar 1990 een overzichts CD zou zijn geweest van Elvis. Craig is zeker een Elvis of Berry van de technoscene en dit album bevat al zijn evergreens. Waar Elvis altijd tijdloos en nostalgisch relevant blijft, is Craig dat voor ons housers ook. Knallen en trippen dus! (Frank Renooij)

CREMATORY
Destination

De Duitse oud-gedienden van Crematory mogen gerust tot de vaandeldragers van de industriële death metal scene gerekend worden. Middels dit 17e(!) album bewijzen de mannen

horen nog steeds tot de top te behoren. Lekkere beukers als Welt Aus Glass, Days Without Sun en My Girlfriend's Girlfriend maken duidelijk dat ook na 16 albums de inspiratie nog niet op is. Naast dit nieuwe pareltje in hun rijke oeuvre verschijnen ook de eerste demo en de eerste twee albums op vinyl op het label van nieuwe broodheer ROAR. Het zijn mooie tijden voor de fans van deze Duitse veteranen! (Emiel Schuurman)

DINOSAUR PILE-UP 🍷
I've Felt Better
 (Bertus/Mascot)

Een leadzanger/gitarist (frontman Matt Bigland) een drummer en een bassist. Gitaargeweld van de Engelse rockband Dinosaur Pile-Up op hun nieuwe plaat I've Felt

Better. Na een pauze van zes jaar is hier het resultaat

LUISTERTRIP

NOURISHED BY TIME
The Passionate Ones
 (Beggars)

Triphop krijgt een nieuwe dimensie in het samensmelten van R&B, hiphop, ambient, electronica op de manier waarop Marcus Brown dit benadert. Een emotionele rollercoaster ten grondslag aan een experimenteel geheel wat even soulvol als rock & roll is. De kenmerkende diepe stem van Marcus Brown geeft het album de benodigde emotionele laag, de ziel die het nodig heeft. In tegenstelling tot het wat meer lo-fi opnamegeluid van voorganger Erotic Probiotic 2, heeft The Passionate Ones een rijke, gelaagde productie waar de passie vanaf te horen is. De rijke productie laat duidelijk horen dat Marcus Brown een passie heeft voor klassieke soul en experimentele R&B. Een track als Max Potential schuurt aan alle kanten, om gevolgd te worden door een perfect glanzend soulepos als It's Time, wat halverwege ook een prachtige break met bassolo kent. Ondanks dat zijn stem hier en daar de donkerheid heeft van bijvoorbeeld Ghostpoet, klinkt The Passionate Ones eerder meer opgewekt. Niet dat het gelijk een dansfeestje wordt, want het tempo is loom en de teksten geven genoeg stof om over na te denken en op te reflecteren. Tegelijkertijd laat Nourished By Time veel ruimte voor eigen interpretatie van de luisteraar. Een knap staaltje vakmanschap van een gepassioneerde vakidoot, die zeker niet 9 2 5 werkt. (Remco Moonen-Emmerink)

DO 18 SEP
**SONS OF
THE EAST**

VR 19 SEP
ANNA TERNHEIM

VR 19 SEP
**ENGELBERT
HUMPERDINCK**

ZA 20 SEP
VICEFEST
MET O.A. CIRCA WAVES +
PARKER FANS + THE VICES

DO 25 SEP
**GARRETT T. CAPPS &
NASA COUNTRY**

DO 25 SEP
MY BABY

MA 29 SEP
**YOUNG GUN
SILVER FOX**

DI 30 SEP
ZIGGY ALBERTS

WO 1 OKT
RACHEL SERMANNI

WO 1 OKT
SANTROFI

ZA 4 OKT
GOLDKIMONO

ZA 4 OKT
ORANGE SKYLINE

VR 10 OKT
JAH LIL

VR 10 OKT
NOAH GUTHRIE

DO 16 OKT
GOODWIN
(THE SLOW SHOW FRONTMAN)

ZO 19 OKT
MARCUS MILLER

VR 24 OKT
JAMIE GREY

VR 24 OKT
KIM WILDE

SPOTGRONINGEN.NL

van de wederopstanding van een gekwelde Matt Bigland. De transcendente teksten van de songs zijn hier ook naar. Maar laten we de muziek de boventoon voeren, dan horen we de positieve invloeden van Weezer en Nirvana. Prima hardrock/grunge/punk dus, maar naast het vet aangezette gitaargeluid vinden we ook een paar meer ingetogener nummers, zoals Unfamiliar bijvoorbeeld. Sick Of Being Down is dan weer een song die qua tekst, muziek en tempo alles in zich herbergt van wat het album heeft te bieden. Ten opzichte van eerder werk is de muziek van Dinosaur Pile-Up melodieuzer en toegankelijker en l'Ve Felt Better is dan ook een luistertip. (Cornelis J. Groot)

DJ HARAM
Beside Myself
(Konk/Hyperdub)

Laat je niet misleiden door clubtracks als Do u Love me en IDGAF, dit debuutalbum van producer DJ Haram is niet wat het lijkt. Als dit album al is gemaakt voor

de club, dan wel een club in een dystopische wereld hier ver vandaan. Deze sound is noisy, met complexe structuren, instrumentatie uit het Midden-Oosten en een agressief karakter. Vanuit Brooklyn spreekt ze: 'I see God and I can't stand him'. Welkom, deze rave hoeft niet comfortabel te zijn. Nee, hier gaan we van Jersey club naar punk en zelfs experimentele hiphop, met behulp van een heel leger aan gastartiesten. Neem de poëtische spoken-word van Moor Mother, of de keiharde hiphopverse van sha ray. Underground hiphop komt zelfs van het duo Armand Hammer: hoe ingewikkelder het ritme, hoe lekkerder billy woods en ELUCID het vinden om erop te rappen. Beside Myself is een album voor de hiphopliefhebbende clubheads die zichzelf graag een ongemakkelijk gevoel geven, of simpelweg voor de liefhebber van ongrijpbare muziek. (Daan van Eck)

EVIDENCE
Unlearning Vol. 2

Hoewel deze rapper uit California al bijna 2 decennia lang muziek uitbrengt lijkt de fles nog altijd niet leeg. Hoe oudere platen zoals Cats & Dogs uitgroeide tot underground classics, weet Evidence ook de laatste jaren nog steeds slechts gaat voor kwaliteit. Hoewel hij misschien niet de eerste is die een plaat vult met West Coast Boom Bap rap, laat Evidence zien dat hij het vak compleet beheerst heeft en toch zijn eigen stijl heeft. Soms voelt het bijna niet als rappen: zonder tempo of complexe flows. Maar met zijn rijmschema's en introspectieve teksten weet de rapper een tal van sample based maar allemaal atmosferische beats, die hij overigens voornamelijk zelf maakt, om te toveren tot verhalen. Net als op het eerste deel mist Evidence geen beat en laat hij wederom zien dat hij een van de meest consistente artiesten in underground hiphop is. Met deze nieuwe plaat lijkt het er niet op dat Evidence af begint te zwakken, maar dat we juist nog een hoop kunnen verwachten. (Ruben de Melker)

FIT **Miracles Might Happen**

Fit is het jongere broertje van de Utrechtse postpunkband Bowl. Letterlijk (zanger Ide Ploeg is het broertje van Bowl-zanger Vos), en figuurlijk. Ook deze Utrechters houden namelijk wel van een gezonde dosis onstuimige postpunk. Maar op deze debuut-EP bewijzen ze zeker geen Bowl-ripoffs te zijn. Funky ritmes, dansbare grooves, shoegaze-uitschieters hier en daar, het is allemaal nog net wat onrustiger. Misschien is dat simpelweg te wijten aan de (vrij infectieuze) jeugdigheid van deze kersverse twintigers. (Daan van Eck)

GIVEON **Beloved** **(Sony)**

Deze zomer is Giveon mijn ideale reisgenoot. Al honderden kilometers door het Franse land beluister ik zijn tweede volwaardige album.

En ik moet zeggen dat dat

zeker geen straf is. Na eerder te hebben samengewerkt met grootheden als Justin Bieber en Drake, is Giveon inmiddels muzikaal volwassenen geworden en dat straalt dit album ook zeker uit. Zijn werk is een fusion tussen R&B en soul. Hoewel ik normaal geen liefhebber ben van het wat gladdere R&B, druipen Beloved en zijn stem van de kwaliteit en zeker niet alleen voor in de auto. Het enige minpuntje is dat het album slechts 38 minuten duurt, terwijl er maar liefst 14 nummers op staan. Fijn dat er ook een repeatfunctie bestaat. Dan begint het genieten gewoon weer van voren af aan. (Jurriën van Rheede)

GREG FOAT & FOREST LAW **Midnight Wave**

Voor een beetje jazzliefhebber mag Greg Foat eigenlijk geen onbekende meer zijn.

Een virtuoos in compositie en rust. Foat

is een druk baasje (zo'n 22 albums in krap 8 jaar), maar straalt bovenal in zijn muziek een typische rust uit. Zo ook op deze samenwerking met Forest Law, wat resulteert in het eerste Foat album met vocalen. Een mix van (aan Japan denkende) pop met relaxte jazz en dromerige vocalen van de Brit Forest Law. Kortom; must-listen zo rond het middernachtelijke uur. (Remco Moonen-Emmerink)

FOLK BITCH TRIO **Now Would Be A Good Time** **(Jagjaguwar)**

Prachtige harmonieën gezongen door vrouwen zijn steeds vaker te vinden in de Indie-hoek. Vorig jaar werd de flamboyante The Last

Dinner Party een grote hit, stemmen van vrouwelijke vocalisten complimenteerden elkaar perfect op het laatste album van Black Country New Road. En dan nu Folk Bitch Trio. Het debuutalbum van de Australische

LUISTERTRIP

POOR CREATURE **All Smiles Tonight** **(River Lea Recordings)**

De Ierse producer John 'Spud' Murphy was de afgelopen jaren de man achter de unieke sound van Ierse bands als Lankum en ØXN, die indruk maakten met hun bezwerende en vaak spookachtige folk en hoog opdoken in menig jaarlijstje. John 'Spud' Murphy produceerde ook het album van de gelegenheidsband Poor Creature, die bestaat uit Landless zangeres Ruth Clinton en Lankum leden Cormac MacDiarmada en John Dermody. Het levert wederom een album met een unieke sound op. Ook de muziek van Poor Creature bevat flink wat invloeden uit de traditionele Ierse folk en is over het algemeen behoorlijk donker of zelfs duister gekleurd. De Ierse gelegenheidsband is echter ook niet vies van flink wat psychedelica, waardoor Poor Creature toch weer anders klinkt dan bijvoorbeeld Lankum. All Smiles Tonight klinkten beetje alsof de fameuze Britse band Cocteau Twins in de jaren 80 John 'Spud' Murphy heeft gestrikt als producer. Dat klinkt niet alleen bijzonder fascinerend, maar ook wonderschoon. In muzikaal opzicht prikkelt Poor Creature eindeloos de fantasie, waarna Ruth Clinton het oor streelt met haar prachtige folkstem. Gelegenheidsbands vallen meestal tegen, maar All Smiles Tonight van Poor Creature is een voltreffer. (Erwin Zijleman)

ROYEL OTIS

Hickey

(Capitol Records)

LP coloured, LP, CD

Toen Royel Madell en Otis Pavlovic elkaar ontmoetten in 2019 was één ding meteen duidelijk: ze hadden ongekennde chemie. De charmante Indie rockers stalen al snel harten, met name met de single die ze uitbrachten in 2022: Oysters in My Pocket. Die single zorgte niet alleen voor miljoenen streams op Spotify, maar ook voor een memorabel moment op Best Kept Secret waar fans massaal oesters kochten bij de oester kraam en die tijdens het refrein enthousiast in de lucht zwaaide. Hun debuutalbum PRATTS & PAIN vestigde meteen hun permanente plek in de indierock scene. Voor opvolger Hickey zijn de verwachtingen

dan ook hooggespannen. En hoewel Royel Otis in de basis slechts een van de vele indierockbandjes is, hebben ze een bijzonder herkenbaar geluid. Al vanaf de eerste seconde van dit album weet je: dit is typisch Royel Otis. Hickey doet dan ook precies wat we van de band verwachten: het is charmant, romantisch en onweerstaanbaar catchy. Vooral de track Moody blijft direct in je hoofd hangen. Toch roept de tekst mogelijk wat vragen op. "My girl is a bitch when she's moody" zingen we vrolijk mee, maar is dit ironisch bedoeld, of zouden we deze regel toch iets kritischer moeten bekijken? Verder blijven Royel en Otis vooral hun aandoenlijke, dromerige zelf. Het album klinkt vertrouwd en veilig, misschien iets té veilig, maar het levert precies wat je hoopt van een Royel Otis-plaat: aanstekelijke melodieën, melancholie en een vleugje brutale charme. (Lotte Hurkens)

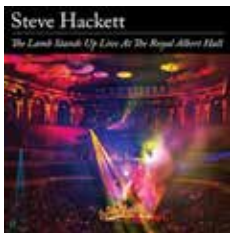
band 'Now Would Be A Good Time' is ingetogen: akoestische en elektronische gitaren die samen wat dromerige soundscapes creëren zodat alle aandacht naar de stemmen van Gracie Sinclair, Jeanie Pilkington, Heide Peverelle kan gaan. Hoe ingetogen de nummers ook zijn, ze zijn niet lief. De teksten zijn melancholisch, verdrietig en soms luguber. Too little just to see the pool of blood that forms a halo round the head of the woman that we love most. De tekst in Moth Song wordt bijna als een lullaby gezongen. Liefhebbers van Broadcast en Boygenius (en dan vooral Lucy Dacus) moeten dit nieuwe trio zeker een kans geven. (Liz Bosman)

CONAN GRAY

Wishbone

Het muzikale equivalent van huilen in de regen met stijl. Een album dat Conan Gray echt voor zichzelf schreef, tijdens het touren. Hij hield het zelfs weg van zijn eigen maatjes. Maar nu durft hij het te delen, breekbaar doch catchy. Melancholie verpakt in glitterpop – pijnlijk mooi, maar groots genoeg om het drie keer achter elkaar te draaien. (Stef Mul)

STEVE HACKETT

The Lamb Stands Up Live at the Royal Albert Hall (InsideOut Music)

Steve Hackett, tussen 1971 en 1977 gitarist van Genesis, speelt al jaren tijdens zijn concerten een mix van nummers uit voornamelijk zijn

beginperiode als solo-artiest en nummers van één van de Genesis-albums waar hij destijds op meespeelde. Dit keer staat het 50 jaar oude The Lamb Lies Down On Broadway centraal waarvan 9 nummers worden gespeeld, waarmee je een mooi idee krijgt van de kracht van dat dubbelalbum, met onder andere een zeer fraaie bijdrage van Steve Rothery (Marillion). Voorafgaand aan deze nummers hoor je schitterende versies van solo-materiaal waarvan de nummers uit de jaren 70 wel het fraaist zijn. Na de 'Lamb-nummers' wordt het live-album afgesloten door drie lange Genesis nummers, waaronder het traditionele Los Endos. Dit live-album is genieten van begin tot eind en een must voor alle fans van ouderwetsche symfonische rock (ja, zo noemde men vroeger prog). Let op: tussen de 2-cd versie en de 4-lp versie zit verschil in de volgorde van de nummers. (Joost van Loo)

HALESTORM

Everest

(Warner)

Halestorm houdt stevast een cyclus van 3 jaar tussen studioalbums aan. Met het verschijnen van Back From The Dead in 2022 is het dus weer tijd voor een nieuw album.

Met de vooruitgeschoven singles Darkness Always

LUISTERTRIP

AMI TAF RA

The Prophet And The Madman (PIAS/Ninja Tune)

Een prachtige zangeres en een keur aan muzikanten met als resultaat een bijzonder en sfeervol album, The Prophet and The Madman. Ami Taf Ra is een singer-songwriter met een Marokkaanse achtergrond. Ze combineert Arabische muziektradities (zoals gnawa) met gospel, spiritual jazz en westers geïnspireerde stijlen. Op de plaat wordt zij ondersteund door een ensemble geleid door Kamasi Washington, bandleider en trompettist. Zijn warme, expressieve trombonegeluid draagt bij aan de spirituele en filmische sound van het album. Het muzikale thema van de nummers op de plaat varieert van Arabisch naar hedendaagse jazz en americana, wat spannende songs oplevert. In How I Became a Madman (met Kamasi Washington) strijdt de zangeres eerst met de band, vervolgens met een saxofoon wat resulteert in een jazzy uitspatting, en de song eindigt tenslotte in een sfeervol muzikaal landschap. Love (feat. Ryan Porter) is een romantisch nummer waarin Ami ons meeneemt in een sfeervolle setting, en als de trombone van Ryan Porter invalt wordt dit liefdesliedje eindeloos mooi. The Prophet and The Madman bevat een wonderbaarlijk samenspel tussen een zangeres en een groep geweldige muzikanten. Voor mij nu al een nominatie voor album van het jaar. (Cornelis J. Groot)

LUISTERTRIP

ETHEL CAIN

Willoughby Tucker, I'll Always Love You
(Bertus)

Het was even schrikken in de eerste week van dit jaar, toen Ethel Cain terugkeerde met een album getiteld *Perverts*. En niet zomaar een album: nee, een album vol donkere drone en ambient, verontrustend en ongemakkelijk. Op het eerste oog een groot contrast met de liedjes van haar doorbraakalbum *Preacher's Daughter* (2022), waarvan een poptrack als *American Teenager* zowaar radiovriendelijk is. Al is het contrast in werkelijkheid niet zo groot. Dit conceptalbum over een meisje dat misbruikt wordt door haar streng religieuze vader en haar christelijke gemeenschap ontvlucht is ook behoorlijk donker. Cain beschrijft het als een fictief verhaal, maar zegt ook dat het meisje een alter ego van haar is. Ook Cain groeide streng religieus op, heeft te maken gehad met misbruik, struggles rondom identiteit als transvrouw, haat en trauma. De zware liedjes bewandelen de dunne lijn tussen fictie en realiteit, en krijgen daarmee extra lading. Willoughby Tucker, *I'll Always Love You* is de proloog van *Preacher's Daughter*, voor het grootste deel over Cain's middelbareschool-liefde Willoughby Tucker. Wederom een thematisch album, met genoeg stof om in te duiken en waarbij de meest naargeestige thema's niet geschuwd worden. Dit alles met fantastische liedjes in de vorm van donkere droompop, gothische country en zelfs vrij zware shoegaze. Voor fans van David Lynch, horror, ongemak en verdriet. (Daan van Eck)

Wins en titeltrack *Everest* kregen we al een smaakvol voorproefje. Die nummers lieten een ietwat rauwer en emotionelere kant van de band horen en het blijkt dat die lijn op het hele album doorgetrokken wordt. De zang van Lzzy is gevarieerder en krachtiger dan ooit (luister maar eens naar *Like A Woman Can of Shiver!*) maar ook muzikaal worden de grenzen opgezocht en opgerekt. Heavy tracks als *Rain Your Blood On Me* en *K-I-L-L-I-N-G* zijn beukers van jewelste waar de rauwe stem van Lzzy ten volle tot zijn recht komt. Met dit zesde album weet de band opnieuw de lat een stuk hoger te leggen en levert een juweel van een plaat af! (Emiel Schuurman)

HALF JAPANESE Adventure

"All of our albums are meant to be joyful. I have a good life and I'm thankful for it." Was getekend Jad Fair, de altijd

optimistische standvastige kapitein van het roestige schip dat Half Japanese heet. Dit album is daarop geen uitzondering. Het klinkt rammelend onbezorgd en verre van perfect. En dat is nou net de bedoeling. Met hoogtepunten midden jaren 90 is het fijn om te horen dat de band nog steeds een vast koers vaart. Zoals ook bleek bij *Jump Into Love* uit 2023. (Marcel van Vliet)

DURAND JONES & THE INDICATIONS

Flowers

(Konkurrent)

Als één van de frontmannen van de retro soul heeft Durand Jones inmiddels een indrukwekkend oeuvre opgebouwd. Gingen vorige

albums nog langzaam naar een modernere sound met wat R&B invloeden, op *Flowers* is hij terug naar zijn deep soul roots. Dat Curtis Mayfield regelmatig op zijn draaitafel ligt mag duidelijk zijn, getuige de prachtige strikersarrangementen en licht funkende songs. Grote troef is natuurlijk ook The Indications' drummer/tweede leadzanger Aaron Frazer, die ondanks een mooie solo carrière zijn oude vrienden trouw blijft. Hij krijgt dan ook wel alle ruimte om een vocale hoofdrol te spelen, maar ook Jones snapt dat dat alleen maar meerwaarde geeft. Het tempo vliegt nergens uit de bocht, zoals het goede deep soul betaamt, en hoewel het opent met een hoogtepunt, het titelnummer, blijft de lat het hele album hoog liggen. (Jurgen Vreugdenhil)

KEAN KAVANAGH The Country Star

(PIAS)

De Ieren hebben de wind in de rug! Hun ijzersterke muziekcultuur is al sinds hun vroegste oorsprong, van de dichtende filí met hun cláirseach tot het Sean-nós gezang plus dans, subversief, veerkrachtig en onlosmakelijk verbonden met de Keltische identiteit.

De leren en hun liederen hebben hun hoofd boven water moeten houden tussen plunderende Vikingen, betweterige Christenen en Britse bemoeiallen. Ook nu zie je dat terug, met de Ierse topbands Fontaines D.C. en Kneecap die steevast tot de meest uitgesproken artiesten op het festival behoren. Ze kunnen simpelweg niet anders: muziek is een diepe spiritualiteit en pure Zelf. Tussen al het activistische geweld van voorgenoemde bands, brengt de jonge Kean Kavanagh een plaat uit die misschien minder tegendraads klinkt, maar des te meer lers is. The County Star kent rollende stadionrock van Springsteen, groovy licks en droge drums uit blues, funk en soul, maar vooral een hele scheut aan introspectieve referenties naar jarenlange Ierse muziekgeschiedenis. Laat je meeslepen in Kavanaghs leefwereld. Een wereld die klinkt als het Wilde Westen maar dan met Keltische kastelen. Het meeslepende Father's Brown moet het mooiste nummer van het jaar zijn. Echt waar. (Stef Mul)

SOFIA KOURTESIS ☞

Volver

(PIAS/Ninja Tune)

Wat Volver bijzonder maakt, zit 'm niet in het dansbare — dat was er al — maar in het omhullende weefsel: zonlicht dat door een Peruviaans gordijn valt, stemmen die

spreken als herinneringen, klanken die eerder kruipen dan knallen. De singles Unidos en Canela Pura waren al onweerstaanbaar, maar in de context van de volledige EP vallen ze nóg warmer op hun plek. Ballumbrosio is cinema in zes minuten; Sisters een zacht slotakkoord in queer-kleuren. Kourtesis schuift house open als een raam, laat de dansvloer ruiken naar limoenen en aarde. De melodie is overal, maar nergens klinken haar tracks glad. Zelfs de drops voelen geleefd.

Volver is het Spaanse woord voor wederkeren — maar Kourtesis beweegt met deze muziek gevoelsmatig juist vooruit, richting muziek die intiemer, hartstochtelijker en spiritueler is dan haar ouder werk. Denk: Pedro Almodóvar meets Daphni bij zonsondergang op een dakterras in Lima. Een juweel van een mini-album. (Max Majorana)

LIONMILK

When The Flowers Bloom

Filmische cocktailjazz, met gaandeweg een Beach Boys-achtig koortje, overgoten met een soort telefoongesprek

en vreemd achtergrondgeluid. Daarna volgt een beatbox-stoomtreingeluid dat doet denken aan Cecilia van Simon & Garfunkel, geleidelijk overstemd door piano (op verschillende snelheden) en zang. Welkom in de lo-fi soulwereld van Lionmilk (Mokichi Kawaguchi), pianist, componist en producer uit L.A. Hij groeide op met klassieke muziek, jazz en hiphop. Het levert een intrigerende smeltkroes van muziek op, die in benadering soms aan Frank Zappa doet denken zonder zo te klinken. (Marcel van Vliet)

LUISTERTRIP

FREDDIE GIBBS & THE ALCHEMIST

Alfredo 2

(ESGN/ALC Records)

Vijf jaar na de eerste installatie volgt hier Alfredo 2. Ditmaal geen pasta alfredo op de cover, maar een kom ramen. Die Alfredo in de albumtitel staat ook helemaal niet voor het gerecht, maar voor de twee personen die het gerecht bereiden. Al is The Alchemist, de Amerikaanse beatmagiër bekend om zijn vooruitstrevende hiphopproducties vol geknpte soul-, jazz- of wat dan ook-samples. En Fredo? Dat is Freddie 'Gangsta' Gibbs, de rapper uit Indiana die ernaar streeft om zijn legendarische samenwerkingen met Madlib na te bootsen met The Alchemist. Het recept is met deze twee altijd duidelijk: op de chillste laid-back beats die je in tijden hebt gehoord laat Freddie weten hoeveel drugs hij in z'n leven heeft verkocht en hoe hij dat deed. Maar dan wel op de meest indrukwekkende manier mogelijk, met duizelingwekkende rijmschema's en inventieve flows, en bovenal een soort automatische swagger waar niet veel artiesten aan kunnen tippen. Uiteindelijk is Ensalada, met Anderson .Paak, misschien zelfs het beste liedje dat Freddie Gibbs en The Alchemist samen hebben gemaakt, en stellen de gastbijdragen van JID en Larry June ook verre van teleur. Laat deze twee heren nog een paar keer alfredo maken: lekker smaakt het altijd. (Daan van Eck)

PINO PALLADINO & BLAKE MILLS

That Wasn't A Dream

(Impulse Records)

LP, CD

Pino Palladino en Blake Mills werken opnieuw samen op *That Wasn't A Dream*, de opvolger van hun eerder opgenomen *Notes with Attachment* in 2021. Voor wie deze namen onbekend zijn; Pino Palladino is één van s'werelds meest gevraagde sessie muzikanten op bas. Hij speelde onder andere mee met D'Angelo en Adele. Blake Mills is naast gitarist en songwriter een veelgevraagd producer. In die functie werkte hij samen met vele muzikanten zoals Fiona Apple, Parfum Genius en was de stuwende factor achter *Sound and Colour* van de Alabama Shakes. *That Wasn't A Dream* is een plaat waarop de muziek om de ruimte en stilte draait. Dit

duo smelt soul, jazz, ambient en improvisatie om tot een organisch en fascinerend geheel. Fraaie soundscapes vind je terug op deze plaat. In de nummers is er veel ruimte voor het bewerkte gitaargeluid van Mills. Het smelt samen op het snijvlak van saxofoon en fluit waardoor de gitaar onaards mooi klinkt. Er wordt in alle nummers gespeeld met het vervormen van geluiden. Verfrissend is het dat de melodie in veel nummers het ritme van de drums volgt en niet andersom. De single *Taka* is een showcase voor drummer Chris Dave, die door muziekblad *Rollin' Stone* uitgeroepen is tot 1 van de 100 beste drummers aller tijden. Op *Taka* lopen melodie, baslijnen en drums in elkaar over in een caleidoscopisch geheel. Deze plaat zet een deurtje open in je hoofd waar melodieën, ritmes en ruimte als een groot geheel in elkaar overlopen. (Vera Verwoert)

GRAND***CRU***

CORY HANSON

I Love People

(V2/Drag City)

Cory Hanson, frontman van de psychedelische rockband Wand, brengt al een decennium lang solowerk uit. Opvallend is dat hij voor elk album in de huid kruipt van een personage dat bij zijn muzikale koers past. Neem bijvoorbeeld de kosmische countryplaat Pale Horse Rider (2021), waarbij hij zijn gezicht roze schilderde. Voor Western Cum (2023), je leest het goed, pakte hij zijn Fender Jazzmaster op en maakte hij een elektrische gitaarplaat vol waanzinnige riffs en harmonieën. Nu is hij terug met I Love People, waarop hij een ode lijkt te brengen aan diverse iconen uit de muziekgeschiedenis. Zo zien we hem niet alleen als een combinatie van Cash en Dylan op zijn persfoto's, ook is zijn muziek meer beïnvloed door de klassieker country en folk, rechtstreeks gegrepen uit The Great American Songbook. De tekst op het nummer Lou Reed is gebaseerd op het overlijdensbericht dat Reeds' weduwe en artieste Laurie Anderson aan hem opdroeg. En lijkt die gitaarlijn op On The Rocks niet verdacht veel op die van The Man Who Sold the World van David Bowie? Ook verwijzingen naar Hollywood zijn snel gemaakt. De filmische strijk-arrangementen brengen je werktuiglijk in vervoering, maar onder de oppervlakte gaat absurditeit en duisternis schuil. (Laurence Tanamal)

HAROLD LOPEZ-NUSSA

Nueva Timba

Harold Lopez Nussa's tweede plaat Nueva Timba, uitgebracht door Blue Note, bouwt gedegen voort op de

ingeslagen weg op voorganger Timba a la America. Op deze plaat vind je een aaneenschakeling van prachtige melodieën, geankerd in traditie, verfrissend gespeeld. Je hoort in Harold's spel duidelijk zijn Cubaanse afkomst. Het nummer Gitanea is een uiting van virtuositeit. Hier komen jazz en klassieke frasen moeiteloos samen. Luister vooral naar het prachtige harmonica spel van Gregoire Maret. Al met al is dit album een prachtige verrassing. (Vera Verwoert)

MEN I TRUST

Equus Asinus

De indie band Men I Trust' heeft niet een, maar twee nieuwe albums. Equus Caballus (paard) en Equus Alinus (ezel).

Van die laatste verschijnt nu het vinyl. Kalme beats, dromerige gitaar en de zachte, lichte stem. Rauwere nummers zoals Billy Toppy worden afgewisseld met stillere tracks zoals Come Back Down. Het laatste nummer Iris is het meest beklijvend. Het herhaalde "Wait hold on" laat een spookachtig gevoel achter en echoot dagen later nog steeds door mijn hoofd. Het perfecte album om op weg te dromen. (Loes Bruins)

NATE MERCEREAU, JOSH JOHNSON & CARLOS NIÑO

Openness Trio

Zijn het nummers, of experimenten met geluid in de openheid van de natuur? De

plaat van muzikaal collectief Openness Trio kan klinken als een soundtrack of als begeleidende muziek van een dansvoorstelling. Het laat zich niet in een hokje dwingen. Muziek wil vrij zijn. Nate Mercereau is samen met zijn medemuzikanten een dialoog aangegaan met creativiteit. Shakers, vervormde gitaarsounds en wringende harmonieën op saxofoon. Een psychedelische trip maken? Ga naar buiten in de late avond met deze muziek in je oren. (Vera Verwoert)

PEDRO MIZUTANI & SKINSHAPE

Mostrando Os Dentes

Will Dorey, beter bekend als Skinshape, neemt het 23-jarige Braziliaanse talent Pedro Muzitani opnieuw onder

zijn hoede op Mostrando os Dentes, hun tweede gezamenlijke project. Wat volgt is een subtiele, sfeervolle samensmelting van Bossa Nova, MPB en laid-back lo-fi grooves. De warme, melancholische sound verraaft de groeiende muzikale chemie tussen de twee. Skinshape's productie biedt ruimte aan Muzitani's roots, terwijl hij zelf steeds verder opbloeit. Dit album voelt als zonlicht op een regenachtige dag: klein, teder en oprecht. (Simon Arends)

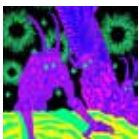

NIGHT MOVES

Double Life (Domino)

Night Moves is een band uit Minneapolis die nogal eens voor het gemak in het hokje Indie Rock geplaatst wordt. Hiermee doe je de 4 heren, die sinds 2010 hun vierde

album uitbrengen, echter duidelijk te kort. Ook op Double Life zijn de nummers weer gelaagd en is er een eigen sound te horen met invloeden uit jaren 70 pop en countryrock. Het knappe van Night Moves is dat ze deze jaren 70 elementen naadloos weten te combineren met licht dansbare elektronica. Zeker met koptelefoon op hoor je hoe vindingrijk de subtiele toetsenpartijen en gitaarlijntjes zijn. Double Life start met het prettige laidback nummer Trying to steal a smile dat in de verte laat denken aan Tame Impala. Singles Hold on to tonight (met mondharmonica) en Ring my bell laten de invloed van de late jaren 70 horen terwijl White Liquor, met steelgitaar, sterk tegen countryrock aan leunt. Night Moves maakt opnieuw een sterke plaat waarmee ze hopelijk eindelijk de erkenning krijgt die ze verdienen. (Said Ait Abbou)

OSEES

Abomination Revealed At Last

Osees hebben hun naam al een stuk of tien keer veranderd en dat maakt ze net zo ongrijpbaar als hun muziek. Centrale man blijft John Dwyer, een man van vele talenten. Hij loodst de band door een veelheid van stijlen. Het gaat van psychedelica naar pop, rock, grunge, new wave en punk. Een album van Osees is altijd weer een verrassing en de energie is hoog. Inmiddels zijn er al ongeveer 28 albums, maar het maakt Abomination Revealed At Last niet minder prachtig. (Erik Mundt)

PENDULUM

Inertia

Een krachtige mix van drum & bass, industrial rock, metal invloeden en elektronische energie met intense, rauwe vocalen van het Australische Pendulum. Hun nieuwe plaat is een combinatie van de eerder uitgekomen EP's Elemental (2021) en Anima (2023), aangevuld met 8 nieuwe nummers (waarvan 2 korte intermezzo's). Beats, breaks en drops denderen voorbij gedurende het beluisteren van Inertia. Niet het allerbeste van Pendulum maar wel een mooie bundeling van eerder uitgekomen nummers en meer. Hoogtepunten van het album zijn Guiding Lights met AWOLNATION en Halo samen met Bullet for My Valentine. (Cornelis J. Groot)

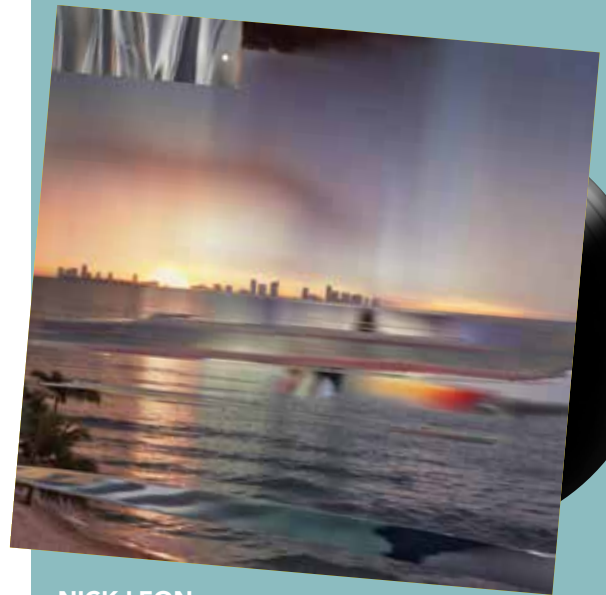

ADRIAN SHERWOOD

The Collapse Of Everything

De man die op onnoemlijk veel baanbrekende albums zijn stempel drukte de afgelopen veertig jaar komt nu na 13 jaar met z'n vierde soloalbum. De tijdsspanne laat zich verklaren door een aantal factoren waarvan sommige

LUISTERTRIP

NICK LEÓN

A Tropical Entropy (V2/Tra Tra Trax)

De skyline op de cover van het debuutalbum van Nick León? Dat is die van Miami, natuurlijk. De stad waar de producer zijn hele leven al woont, de stad waarvan hij zowel iedere dansvloer heeft gezien. Een stad bekend om haar warmte, nachtleven en rijke Latijns-Amerikaanse invloeden. Geen wonder dat de muziek van Nick León precies zo klinkt als de stad die hem zo dierbaar is. Al jaren is hij een sleutelfiguur in het mengen van Latijns-Amerikaanse sounds met clubmuziek. Van perreo en tribal guarachero tot raptor house, altijd met die kenmerkende vochtige synths en samples van echoënde feesten. Zelf omschrijft hij zijn muziek als Arquitectonica, een knipoog naar de glazige architectonische stijl van Miami. Op Nick León's debuutalbum A Tropical Entropy staan een aantal clubbangers, maar de meeste tracks zijn melancholisch, kort en schetsmatig. Het is net zo goed een album voor een plakkerige club als een album over de sombere wandeling hiervandaan, wanneer de zon alweer opkomt en de stad zich klaarmaakt voor een nieuwe dag. Als afsluiter trakteert León ook nog op een heerlijk zomers popliedje: Bikini, in samenwerking met de Deense artiest Erika de Casier. 'Meet me at the beach', zingt ze, want ook dat is nou typisch Miami. (Daan van Eck)

LUISTERTRIP

MY BABY

Echo
(PIAS)

My Baby is altijd op zoek naar nieuwe wegen. Begonnen als blues-getinte band met in toenemende mate dance invloeden, is er de loop der tijd daarnaast steeds meer psychedelica in hun muziek terecht gekomen. Maar altijd blijft de muziek sterk pulserend en gedreven. Opvallende constante is de stem van zangeres Cato van Dijk. Haar zang drukt een sterk stempel op de sound van trio, dat verder bestaat uit Joost van Dijk (drums, zang) en Nieuw-Zeelander Daniel de Vries (gitaar). Producer/mixer Martijn Groeneveld heeft kans gezien de loepzuivere zang van Cato van Dijk een zeer duidelijke plaats te geven in de mix, zonder te overheersen in het geluid van de band. Op een aantal nummers (R U 4 Real, Trying Again) zingt Cato als een volwaardige funky soulzangeres. Smiley Virus heeft de lichtvoetige Chic-feel, maar de band zorgt ervoor dat de muziek altijd in de buurt van het stuwende geluid van My Baby blijft. Opvallend is de vocale, bijna spoken word bijdrage van drummer Joost van Dijk in Queens Lament. Gelukkig zorgt zus Cato zorgt hier voor wat prettige onregeling. Echo is een zeer interessant album geworden. Geen kopie van vorige albums en dus echt My Baby. Check hun tour op hun website; ze verdienen het om live gezien te worden. (Fons Delemarre)

zelfs ingrijpend. Allereerst heeft Sherwood een periode de keuze gemaakt om meer aandacht aan zijn sociale omgeving te spenderen. (Klein-)kinderen en naasten (ook muzikale). Een soort van 'sabbatical' ook; bezinning op een verder artistiek vervolg. Heeft wel aan een aantal producties van andere artiesten meegewerkt waarin hij op zoek ging naar nieuwe invalshoeken. Pinch. Perry. Spoon, Panda Bear en Sonic Boom zijn de bekendere. Daarnaast is hij bezig om alles wat ooit is opgenomen in zijn On-U-sound studio te archiveren en digitaliseren. Tot overmaat van ramp kreeg hij (...en wij..) te maken met het verlies van drie dierbaren uit zijn muzikale omgeving met wie hij intens heeft samengewerkt: Lee Scratch Perry, Mark Stewart en Keith Leblanc. Dit Alles ligt ten grondslag aan dit persoonlijke Collapse Of Everything gebaseerd op 'n tekst van Stewart en die zowel 't persoonlijk verlies als de huidige wereldwijde politieke en ecologische situatie weerspiegelt want 'opa' windt zich de laatste tijd ook weer 'ouderwets' op, wat refereert aan de prille beginperiode van On-U; Thatcher, Arremoe. Miners, Punk en Wave, ga zo nog maar even door. Collapse is nog immer voor 'n deel gebaseerd op 'smans dub-exercities maar verkent ook andere genres en geluiden. Filmisch, Jazzy, Sferisch afgewisseld met invloeden uit ambient en desertblues. Ontwikkeling, we houden er wel van; een nieuwe stap in Sherwood's solocarrière. (Paul Maas)

THREE DAYS GRACE

Alienation
(Sony)

De wereld is weer helemaal klaar voor mannen die hun hartzeer en frustraties botvieren op hun gitaren en muziek maken die op de een of andere manier tegelijkertijd

ruig en mierzoet klinkt. Het Canadese Three Days Grace behoorde tot de post-grungy garde die in de vroege 2000s mensenmassa's beroerde met emotie-metal tunes zoals I Hate Everything About You en Animal I Have Become. Goed nieuws voor iedereen die vond dat er daarna de klad in kwam, want oprichter, vocalist en gitarist Adam Gontier is teruggekeerd! Het geluid is meteen een stuk minder industrieel en er is meer ruimte voor groove. Ook zijn vermogen om tekstueel zijn ziel bloot te leggen, is terug. De nieuwe lineup met twee lead vocalists werkt, daar ze allebei net een andere emotie erin leggen. Alienation is daarmee weer een perfect album voor iedereen die zich een weg door de dagelijkse sleur vecht, zich vervreemd voelt van zichzelf en de wereld om hem heen. Vlucht, zwelg en vecht met ze mee! (Stef Mul)

SUPERCHUNK

Songs In The Key Of Yikes

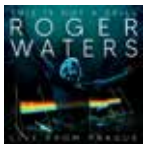
De liefhebber van melodieuze gitaarrock, klassieke alternatieve rock en powerpop is bij het uit Chapel Hill afkomstige Superchunk inmiddels al 35 jaar aan het goede adres. Wereldberoemd is het kwartet met hun uiterst catchy liedjes nooit geworden, maar teleurstellen doet het

ook nooit. Wild Loneliness uit 2022, met imposante gastenlijst, is nog een recent hoogtepunt, en ook de anthems op deze nieuwe plaat (zonder hulp van buiten gemaakt) knallen weer heerlijk uit de speakers. Songs In The Key Of Yikes? Eerder Songs In The Key Of Yeah! (Marco van Ravenhorst)

WATER FROM YOUR EYES
It's A beautiful Place
(Bertus/Beggars)

Het duo Water From Your Eyes (Rachel Brown en Nate Amos) heeft weer in de slaapkamer van gitarist en multi-instrumentalist Amos een klapper van een plaat in elkaar geflanst. Een plaat met geniaal gitaarwerk, pakkende teksten en sterke nummers. Zelf vinden ze het hun beste album tot nu toe en daar valt wat voor te zeggen. Ondanks de onvoorspelbare gitaarlicks, elektronische escapades en geluidseffecten klinkt de plaat gefocust. De nummers vloeien moeiteloos in elkaar over. It's A Beautiful Place is zo consistent goed dat een echte uitschieter noemen moeilijk is. Life Signs is een krachtig politiek nummer dat meer 'heavy' klinkt dan we van de band gewend zijn. Op Spaceship brengt de hypnotiserende elektronische kant van WFYE je naar hogere sferen. Bij Playing Classics wordt er met smaakvol gebruik van drumcomputers en synths een goed dansbaar nummer neergezet. Op Blood on the Dollar neemt Brown even afstand van hun kenmerkende vorm van praatzingen en zingt hen prachtige americana-achtige indie. Met hun zevende studioalbum en tweede album voor Matador Records laat dit crimineel onderschatte duo uit New York wederom zien dat ze zichzelf blijven heruitvinden en de grenzen van genres blijven verkennen. (Nijs Flesseman)

ROGER WATERS
This Is Not A Drill: Live From Prague

Op maar liefst 4 LP's (of 2CD's) en in de visuele hoek op alle mogelijke media, kunnen we nu getuige zijn van wat Roger Waters zijn eerste afscheidstournee noemde. Met in zijn band onder andere Jonathan Wilson en Joey Waronker speelde Waters in mei 2023 in Praag. Ook zijn Pink Floyd klassiekers als Wish You Were en Comfortably Numb komen uiteraard langs, allemaal verpakt in een show van iemand die het grote gebaar niet schuwt. Ook de politieke boodschap is niet meer weg te denken bij Waters, die zich regelmatig fel uitspreekt over de grote conflicten, wat een extra laag van engagement over zijn repertoire legt. Met de nieuwe song The Bar prominent aanwezig, zou het zomaar kunnen zijn dat we ook nog wel een tweede afscheidstour kunnen verwachten, zie hier het spektakel wat u mag verwachten. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

SMIB
Eendraght Maeckt Maght
(SMIB WORLDWIDE/Warner)

SMIB is terug en hoe! Dit collectief wist gedurende het vorige decennia naam voor zichzelf te maken met keiharde trap beats gevuld met een en al bars. Het duurde niet lang meer tot een hele generatie in SMIB shirtjes de straat opging. Na een kleine break, waarop Ray Fuego zich bijvoorbeeld inzette als vocalist van punkband Ploegendienst, zijn ze nu terug: als een absolute eenheid. Muzikaal laat SMIB horen dat ze nog altijd hongerig zijn en elke beat kunnen slopen. Hoe de grote persoonlijkheden binnen de groep soms met elkaar konden worstelen, lijken ze nu meer samen naar een en hetzelfde doel te werken. Ze presenteren zich niet voor niets als een leger. Die thematiek trekken ze door naar het geheel: van de camo op de cover, de skits waar Fresku als zijn alter ego Gino Pietermaai als een soort generaal te horen is tot de verschillende promo video's. Met een knaller van een release party in Skatecafe liet de groep al zien dat de eenheid pas compleet is wanneer de fans tegen elkaar aan staan te beuken in de moshpit. Gelukkig komen er met deze absolute knaller van een plaat ongetwijfeld genoeg kansen om dit heuse fenomeen met eigen ogen te aanschouwen! (Ruben de Melker)

MGK
Lost Americana
(Universal)
 LP coloured, LP, CD

Ongelofelijk, maar waar: Bob Dylan leende zijn, normaal zo ongrijpbare (en onstrikbare), persona aan het voortraject van de nieuwe MGK plaat. Dylan zou fan zijn van de voormalig rapper, die zich steeds meer stort op wat zijn uiterlijk altijd al deed vermoeden: punky rock voor in het skatepark. Dat hij zichzelf heeft geleerd te zingen, is te horen want echt een goede en vooral eigen stem heeft hij niet. Maar goed, heeft Bob Dylan echt een goede stem ;)? Toch raakt hij wat in de mensheid, want de eerste single Cliché, een lekker melo-rocker om mee te brullen onder de douche, heeft alweer vele miljoenen streams. Op Lost Americana speelt hij met tijdsgeest: wat is het om Amerikaan te zijn? Hij doet dit met zo'n scheut melancholie, dat het je doet afvragen aan welke kant van het politieke spectrum hij staat. Maar met Bob Dylan in je team, kan dat niet al te rechts zijn – toch? Of MGK dezelfde tijdspanne-definiërende dieptes in duikt, is moeilijk voor te stellen. Al zou hij voor de TikTok-generatie ongetwijfeld een even invloedrijke stem zijn. Aan het einde van de rit, twijfel je in ieder geval of je ook een leren jas aan moet trekken en je tot je nek moet laten tatoëeren. (Stef Mul)

RENEE RAPP
Bite Me
(Universal)

LP coloured, LP alternative cover, LP, CD

Verhaalde haar debuut Snowfall nog over diverse strubbelingen met het leven, bijt ze op de opvolger wat meer van haar af. Luister maar naar de leadsingle Leave Me Alone, een poppunk anthem voor in de club en nu al een van de lekkerste nummers van het jaar. Ze haalt zelfs uit naar de show The Sex Lives of College Girls, waarmee ze groot werd. Deed ze dat destijds met een emotionele brief ("Het spelen van Leighton heeft mijn leven veranderd. Ik hou nu 10x meer van mezelf dan voordat ik haar kende."), zingt ze nu gekscherend "Took my sex life with me, now the show ain't f---ing". Rapp's seksuele identiteit, queer-icon, stond schijnbaar bij sommige collega's op de set ter discussie. Aan al die mensen, heeft ze maar één boodschap: Bite Me! Heerlijke popplaat van iemand die niet langer wil twijfelen aan wie ze is. Wees met haar, of verdwijn. (Stef Mul)

LAUFHEY

A Matter Of Time (Vingolf Recordings)

2LP coloured, LP, CD, Cassette

De IJslands-Chinese muzikante Laufey (Lín Jónsdóttir) geldt sinds haar debuutalbum *Everything I Know About Love* uit 2022 als een groot talent. Met haar in 2023 verschenen tweede album *Bewitched* brak de inmiddels van Reykjavik naar Los Angeles verhuisde Laufey definitief door naar een groot publiek en werd ze razendsnel een ster. Na een luxere editie van *Bewitched*, een kerst EP en een live album met een orkest brengt Laufey met *A Matter Of Time* haar derde album uit. Ook op haar derde album werkt Laufey weer samen met haar vaste producer Spencer Stewart, maar ook Aaron Dessner schoof aan. Laufey verwerkte op haar eerste twee albums invloeden uit de jazz, de klassieke muziek en de pop en dat bleek een interessante combinatie. Op voorhand bestond de angst dat Laufey op haar nieuwe album flink op zou schuiven richting pop, maar gelukkig is ze de bijzondere combinatie van invloeden die we kennen van haar eerste twee albums redelijk trouw gebleven. Invloeden uit de nostalgische en klassiek aandoende jazz spelen nog altijd een voorname rol in de muziek van Laufey, die beschikt over een stem die gemaakt is voor het genre. *A Matter Of Time* zal Laufey nog wat groter en succesvoller maken, maar de muziek van de IJslands-Chinese muzikante is nog altijd van hoge kwaliteit en in artistiek opzicht interessant. (Erwin Zijleman)

INTERVIEW BILLIE MARTEN

De Britse Billie Marten brengt een nieuw album uit: Dog Eared. Ze is toevallig in Nederland voor opnames bij 3FM. Een perfect moment om haar eens te spreken. Als ik de interviewruimte binnenloop zit ze op de bank gitaar te spelen. Ze heeft een groen rokje met een sixties patroon aan, lang blond haar, een zilveren neusring (net als ik) en is een paar jaar jonger dan ik. Ik maak om de zoveel tijd drastische carrièreswitches in zoektocht naar mijn passie en ben net begonnen met schrijven voor de Mania. Zij heeft ondertussen al vijf albums op haar naam staan. Verschil moet er wezen. Ik ga naast haar zitten op de bank en het voelt gelijk vertrouwd. We gaan in gesprek over haar jeugd, de totstandkoming van haar nieuwe album, boeken en alles wat er nog meer ter sprake komt.

(Door: Liz Bosman)

Billie Marten maakte het album *Dog Eared* niet alleen. Ze werkte namelijk samen met producer Phil Weinrobe (die o.a. veel met Adrianne Lenker van Big Thief heeft gewerkt) 'Het was de eerste keer dat ik met iemand nieuws werkte, dus dat bracht een hele andere energie met zich mee.' Vertelt Billie Marten. Er werkten ook meer dan 10 muzikanten mee in de studio. Waar ze gewend was dat muzikanten braaf luisterden naar wat Billie zelf had bedacht, was ze nu juist ontzettend blij dat iedereen met eigen ideeën kwam.

Tijdens het opnemen was er maar één persoon met een koptelefoon: Phil. 'Hij stuurde me ook pas maanden later de onbewerkte versies. Ik was best bang het toen weer te luisteren. Als je net iets hebt gemaakt, heb je er een goed gevoel over. Maar na verloop van tijd begin je te twijfelen: misschien is het wel heel slecht. Alles voelde heel rauw, ook mijn stem. Minder mooi dan normaal, maar wel eerlijk.' Juist dat pure past bij nader inzien juist goed bij de teksten op *Dog Eared*.

Uiteindelijk zijn we allemaal baby's Isabella Sophie Tweddle brak op haar twaalfde al door op Youtube. Haar ouders wilden haar naam nog privé houden en daarom kreeg ze de artiestennaam Billie Marten. De eerste krantenkop luidde: 'Ze is goed voor 12'. Haar jonge leeftijd bleef haar achtervolgen, ook in de krantenkoppen. 'Sommige mensen leven helemaal naar hun leeftijd, anderen trekken zich er niks van aan. Ik had al een volwassen leven als tiener, en behoor tot die tweede groep. Ik heb hierdoor een groot deel van m'n jeugd niet "zoals het hoort" beleefd. Er zaten natuurlijk een hoop goede kanten aan. Ik wilde graag doorbreken, maar ik had alleen niet verwacht dat het meteen zou gebeuren. Het nummer *The Glass* gaat over het verlangen naar even geen verantwoordelijkheid, naar het herbeleven van jaren die ik nooit echt heb gehad.'

Billie's jeugd is een groot thema in het album *Dog Eared* en blijft in verschillende nummers terugkomen. 'Ik kom steeds weer terug in die kamer of geur van dat moment. Ik kijk graag naar mensen en zie dan het kind dat ze ooit waren. We worden geboren als baby's en sterven als baby's. We zouden ook wat meer het kind

in onszelf moeten koesteren. Kinderen kennen geen onzekerheid. Ze hebben net genoeg zelfbewustzijn om een persoonlijkheid te laten zien, maar niet zoveel dat het hun leven beheerst.' Ook Billie's vader komt terug, in *Feeling*. 'Soms willen we terug naar ons kind-zijn, en ik had een heel sterk beeld van zijn handen. Hoe troostend dat kan zijn, en hoe klein je je als kind voelt bij je vader.'

Zelf dacht ik dat het nummer *Crown* ging over Billie's relatie met haar moeder, maar dat bleek (gelukkig) niet zo te zijn. Ze vertelt dat ze bij dat nummer al veel verschillende interpretaties heeft gehoord. Billie wil me in eerste instantie niet vertellen waar het nummer dan wel over gaat, want: ze wil mijn luisterervaring en mijn interpretatie er niet mee verpesten. 'Wist je dat *Stayin' Alive* van The Bee Gees gaat over de LA-strangler? De teksten zijn geschreven vanuit het perspectief van een moordenaar. Maar het is een super catchy nummer. Waarschijnlijk wilde Barry Gibb niemand teleurstellen door dat alsnog constant te benoemen.' Ik blijf nieuwsgierig doorvragen, en dus vertelt ze dat ook *Crown* eigenlijk gaat over hoe ze naar zichzelf als baby kijkt en dan denkt: ja, ze heeft het goed gedaan. Het gaat ook over onze zwaktes en hoe die altijd bij ons blijven. Of het nou gaat om een telefoonverslaving, drugs, alcohol of liefde. Iedereen heeft wel iets. En je moet het nog steeds dragen, als een kroon.

Ook haar kat wordt kort genoemd in *Crown*, die was er namelijk gewoon bij toen ze het nummer schreef. Als je het hele album luistert, zal je nog veel meer dierenreferenties horen: 'Like a dog whose chin is resting', 'We are oh so lightly here, softer than a rabbit ear' of: 'I'm deep inside the belly of the whale. Cut me out. Cut me out.' Billie vertelt dat ze, juist toen ze volwassen werd, steeds meer de behoefte voelde om bij dieren in de buurt te zijn. Daarnaast zijn dieren ook een goede tool om menselijke emoties en karakters te omschrijven. Net zoals dat vaak in kinderboeken gebeurt. En ook dat is natuurlijk geen toeval bij een album met de titel *Dog Eared* (ook wel ezelsoor).

Ezelsoren en penstrepen

'Als kind werd me altijd verteld dat ik nooit ezelsoren mocht vouwen. En ik ben me er nog steeds iedere keer dat ik het doe, van bewust.' Vertelt Billie. 'En ik onderstreep ook nog eens stukken die ik mooi vind. Ik neem boeken mee naar het strand en maak ze per ongeluk nat. Hoe kreukeliger en meer strepen in het

boek, hoe meer indruk het op me heeft gemaakt. Dat betekent namelijk dat ik hem overal mee naartoe neem.'

Ik ben wel benieuwd wat voor passages Billie onderstreept en dus staat ze enthousiast op. Ze pakt *The Vagabond* van Colette uit haar tas: het boek dat ze nu aan het lezen is. De roman van de Franse feministische schrijfster gaat over Renée Néré, een pas gescheiden vrouw die danseres wordt in een muziektheater om zichzelf te onderhouden. Ze heeft een bewonderaar die bloemen naar haar kleedkamer brengt. Billie bladert door het boek tot we dikke strepen zien. In dit deel van het boek probeert Renée een mening te vormen over haar bewonderaar.

Verschillende soorten liefde

In *Dog Eared* komen verschillende soorten relaties voor, ook op romantisch vlak: waar in *Leap Year* een koppel worstelt met het idee dat de relatie uiteindelijk gedoemd is om te falen, wordt in het nummer *Planets* juist veel vrouwen in de liefde uitgedrukt. Ik vraag Billie waar die switch in perspectief vandaan komt.

'Ik houd ervan om mezelf tegen te spreken. Ik ben opgegroeid met een nogal nihilistische kijk op relaties en liefde. Ik werd pas laat echt verliefd. Daardoor was ik ook achterdochtig als andere mensen zeiden dat ze verliefd waren – ik geloofde er zelf gewoon niet in. En ik denk dat dat gevoel nog steeds ergens in

mij zit, het is iets wat ik constant moet blijven bevragen.'

Ondertussen zit Billie al vijf jaar in een relatie, dus moet ze haar kijk op liefde toch bijstellen. 'Het is eigenlijk best simpel. Als we niet samen willen zijn, dan zijn we dat niet. En als we dat wel willen, dan zijn we dat gewoon wel. Kleine momenten, zoals samen dronken uit een bar rollen in Tulsa, Oklahoma – en dan ineens zo'n positief soort existentiële gedachte krijgen: wat als we wél samen oud worden?'

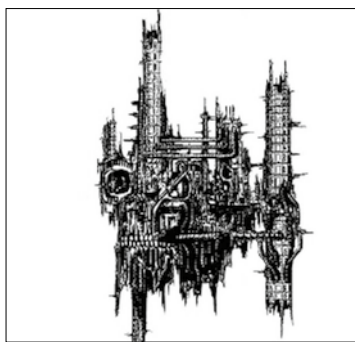
En zo kijkt Billie op *Dog Eared* niet alleen naar het verleden, maar ook juist ver in de toekomst.

***"Of het nou gaat om een
telefoonverslaving,
drugs, alcohol of liefde.
Iedereen heeft wel iets.
En je moet het nog
steeds dragen,
als een kroon."***

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggars worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie...

PUNGENT STENCH **Mucuous Secretion**

(Napalm Records)

Onder invloed van de New Wave Of British Heavy Metal en vruchtbare metalpioniers als Iron Maiden, Metallica, Venom en Slayer, beleefde de heavy metal aan het einde van de jaren 80 van de vorige eeuw haar Renaissance met de ontwikkeling van diverse en extreme subgenres. Vooral deathmetal bloeide weldadig door de opkomst van bands uit Engeland, Duitsland, Nederland, Zweden en Amerika. De toevoer vanuit andere Europese landen was kleiner, maar kwalitatief zeker niet minder en vaak net een kwartslag indringender en met extra attentiewaarde. Dat gold zeker voor de afgezaagde ledematen op de donkerbruin en fletsgrijs getinte hoes van het debuutalbum *For God Your Soul... For Me Your Flesh* van het Oostenrijkse trio Pungent Stench. In de extreme muziek van de Oostenrijkers stond de ontheiliging van het menselijk lichaam centraal en daar horen vanzelfsprekend perverse onderwerpen en een ondraaglijke stank bij. Gedurende de periode 1991 - 2014 heeft Pungent Stench zes geweldige albums gemaakt en daar komt nu *Mucuous Secretion* bij; niet het hagenieuwe album maar de demo die Pungent Stench in 1988 maakte met de daarbij behorende geluidskwaliteit. Tegenwoordig worden demo's geproduceerd in zelfgebouwde studio's en klinken ze als een klok. In de jaren 80 van de vorige eeuw werden demo's opgenomen in vochtige en donkere oefenruimtes en liep de cassetterecorder mee als de band haar nummers inspeelde. Van afmixen was geen sprake. *Mucuous Secretion* laat Pungent Stench horen in haar onbevangen puberale en ongenadig rauwe beginfase. (Menno Valk)

Aja Monet / Anohni & The Johnson's - North Sea Jazz Festival 2025

De Amerikaanse dichter, muzikant en activist Aja Monet gaf, net als Anohni, een van de meest betekenisvolle optredens van het driedaagse North Sea Jazz Festival in Rotterdam. Monet raakte met haar krachtige mix van spoken word, surrealistische blues en door jazz doordrenkte soul het publiek in de kern, kwetsbaar en fel tegelijk.

Beide artiesten zijn uitgesproken, politiek geëngageerd en bewogen zich op het snijvlak van kunst en activisme, met aandacht voor thema's als klimaatverandering, raciale rechtvaardigheid en LGBTQ+-rechten. Wat ze op het podium brachten, had meer weg van een muzikale hoogmis dan een regulier festivalconcert: een ritueel waarin de staat van de planeet centraal stond met een bijzondere focus op het Great Barrier Reef.

Anohni presenteerde in Rotterdam de laatste aflevering van haar documentaire- en concertreeks 'Mourning the Great Barrier Reef', die in mei van dit jaar in première ging tijdens het Vivid LIVE Festival in het Sydney Opera House. Haar optreden combineerde livemuziek met indrukwekkende onderwaterbeelden, interviews met biologen en een reflectie op ecologische rouw. "Een ceremonie die past bij het verlies," noemt ze het zelf.

De band die haar begeleidde — The Johnsons — bracht een gelaagde, emotioneel geladen set: Doug Wieselman (saxofoon & klarinet), James Hogarth en Leo Abrahams

(gitaar), Gael Rakotondrabe (piano), Samuel Dixon (bas), Christopher Daniel Vatalaro (drums), en strijkers Maxim Moston en Julia Kent. Hun klassieke instrumentatie samensmolt moeiteloos met Anohni's kenmerkende stemgeluid en spirituele intensiteit.

De set werd geopend met *Why Am I Alive Now?*, een introspectieve uitvoering met een Jimmy Scott-achtige fragiliteit niet toevallig een artiest die Anohni hoog acht. Daarna volgde onder meer *(Sometimes I Feel Like a) Motherless Child*, waarin Doug Wieselman met een verfijnde saxofoonsolo de emotionele lading perfect omlijstte.

Een van de hoogtepunten was *You Are My Sister* van het album *I Am a Bird Now* (2005), origineel ingezongen met Boy George als tweede stem. De avond eindigde met het schrijnende *Drone Bomb Me* uit *Hopelessness* (2016), waarin Anohni vanuit het perspectief van een meisje in Afghanistan de gruwelen van drone-oorlogvoering blootlegt.

Het optreden van Anohni & The Johnsons was geen eenvoudige muzikale presentatie, maar een twaalfgangenritueel van emotionele confrontatie, waarin pijn, schoonheid en urgentie samenvielen. In de Maasstad torende Anohni ver boven de middelmaat uit haar activisme en artistieke radicaliteit overstegen het gangbare en alledaagse van wat een festivaloptreden doorgaans behelst. (Jeroen van der Vring)

Beyoncé - Stade de France, Parijs. 19, 21 en 22 juni.

Zonder overdrijven: de beste levende performer op aarde sloot haar wereldtournee af, met slechts twee Europese stops. Parijs was buzzing, ideaal dus voor een vol weekend meepakken. De toon is aardig gezet met de Amerikaanse vlag op de schermen tijdens het wachten; het is country en het is ook Beyoncé. Het blijft een raadsel hoe, maar toch lukt het om elk nummer naar een hoger niveau te brengen met de live arrangementen. En daarbovenuit: die stem, die een stadion muisstil krijgt en precies op de noot blijft. Adembenemend. Hoogtepunt is wanneer ze 'Caro mio ben' zingt (onderdeel van het nummer DAUGHTER) - een moment waarop je denkt: oké, het leven heeft gepiekt.

Een 'Greatest Hits' sectie zet de klassiekers samen in de etalage, maar de focus blijft op het album. De overgangen zijn slim gedaan; nieuwe tracks worden hier en daar speels verweven met oudere favorieten. De nummers uit de grandieuze RENAISSANCE sectie worden met open armen ontvangen. All-Stars Family en Friends: Dochter Blue doet zonder een pas te missen uitstekend mee met de dansers, wel duidelijk te onderscheiden qua outfit. Rumi kwam opdagen bij voor een schattig moment, en Miley Cyrus en Jay-Z deden ook nog verschillende avonden mee op het podium. En dat bijna drie uur lang, zonder dat de show inkakt of je aandacht verslapt – in 2025 een prestatie op zich, met de TikTok-aandachtsspanne van vandaag.

C'est Qui?

"That's French for throwing someone out of a window," aldus de band zelf. Mijn Frans is ook niet al te sterk, maar de toon is gezet. De Nederlandse (post)punkband C'est Qui kwam al eerder dit jaar op onze radar dankzij de compilatieplaat *Girls To The Front*: een verzameling Nederlandse FLINTA-fronted (Female, Lesbian, Intersex, Non-binary, Trans & Agender) punk- en postpunkbands. Een release die laat zien hoeveel talent er in Nederland rondloopt. C'est Qui leverde daarop het nummer *filthy hands* en eerlijk: dit is een band waar je je handen graag aan vuil maakt. Onlangs speelden ze *Concerto* nog compleet plat. C'est Qui koppelt een scherpe politieke boodschap aan een energieke mix van stijlen: punk, maar

ZEP

Toen ik ZEP live zag, stond hij in het voorprogramma in een van de kleinste zaaltjes van Amsterdam: Cinetol. Het publiek bestond uit slechts vijf mensen, duidelijk gekomen voor de hoofdact en niet voorbereid op de explosieve energie van ZEP. Van hiphop tot drum-'n-bass, punk en meer, ZEP schakelt moeiteloos tussen genres. Zijn stijl doet je misschien niet meteen denken aan het conservatorium, maar daar ontwikkelde hij zich muzikaal. Initieel stonden de bezoekers nog wat afwachtend, maar uiteindelijk eindigden ze samen met ZEP in een moshpit. Zijn punk-aesthetic, energie en genre-overschrijdende stijl maken hem bijzonder interessant. Een artiest om in de gaten te houden. Mits je een stevige moshpit aankan.

Combi Magnetron

Combi Magnetron bestaat uit vier vrienden die niets liever doen dan broodjes bapao en herrie naar je hoofd smijten. Hun rauwe mix van humor en grindcore/mincore levert een explosieve sound op. Wat Combi Magnetron echt uniek maakt, zijn hun live shows: terwijl de decibellen je om de oren vliegen, bereiden ze live eten in een magnetron en delen dat uit aan het publiek. De band noemt het zelf een "unieke kookshow-ervaring". Het is die combinatie van droge humor en ongekende energie die Combi Magnetron tot een act maakt om serieus in de gaten te houden. Met teksten als "Vroeger werd ik altijd als laatste gekozen en nu maak ik kutmuziek" kun je niet anders dan lachen terwijl je uit je plaat gaat. De programmeurs van *Down The Rabbit Hole* hadden dat ook al door: daar speelden ze afgelopen editie de *Holding* compleet plat. Uit betrouwbare bron weten we dat er een nieuwe plaat op de planning staat voor later dit jaar. En trouwens: een aantal bandleden zijn ook collega's bij *Concerto* en *Record Mania*, nog een reden om ze wat extra liefde te geven!

FOXY BROWN **Ill Na Na**

Zestien jaar was Foxy Brown toen we haar voor het eerst hoorden op de remix van LL Cool J's I Shot Ya en haar talent bleef niet onopgemerkt. Grotendeels

geproduceerd door Trackmasters rapt Foxy Brown over de mafia, mode, en seks en dat deed destijds wel wat stof opwaaien gezien het feit dat ze nog maar 17 was toen Ill Na Na uitkwam. Verwacht dus geen introspectieve raps, maar rauwe expliciete raps van een destijds ontketende tiener. Met gastoptredens van o.a. Method Man, Jay-Z en Blackstreet is dit album toch wel haar belangrijkste wapenfeit gebleken die niet in je collectie mag ontbreken. (Dirk Monsma)

THE DEAR HUNTER **Migrant Returned**

Niet te verwarren met de film en de rockband uit Atlanta: de schatjesjager is het geesteskindje van Casey Crescenzo.

Een geest met een tomeloze creatiedrift, welteverstaan. Het paradepaardje is een inmiddels vijfdelige serie met een ingenieus verhaal, verteld aan de hand van groteske rock met theateraal randje: harmonieuze vocals, dynamische wendingen en rijke orkestratie. Maar ook de 'losse flodders' zijn niet te onderschatten. Een persoonlijke favoriet is Migrant, waarop de keuze voor een intiemere setting stiekem meer ruimte laat om te genieten van zijn sublieme songwriting. Op Migrant Returned krijg je bovendien al het bonusmateriaal, dat niet onderdoet voor de basisplaat! (Stef Mul)

DJ NOTOYA **Tokyo 1980s Victor Edition (The Vinyl Collection) Boogie, Funk & Modern Soul From Japan**

Japanse City Pop is edelkitsch tot kunst verheven. Een goedgemutste muzikale

yōkai die het midden houdt tussen de zoetsappigste theme song van je favoriete anime, een door neonborden verlichte stad en de vetste funk plaat die je ooit hoorde. Muzikanten die meester zijn in hun ambacht, maar soms vergeten een origineel idee neer te pennen. Voor wie het geduld heeft goed te zoeken, zijn er echter ware synth-pop en disco hymnes te ontwaren. Of je laat het doen door Certified Diggers zoals DJ Notoya, die voor deze verzamelaar in de ondergrondse gewelven van de Japanse dependence van Victor dook. Daar vond hij vette grooves van Naomi Akimoto, ontdekte hij dat de Amerikaanse vocal group The Platters ooit eens een liedje in Hyojungo zongen en talloze andere dikke groovers met vette plukbassen - en, met het Japan van de jaren 80 toch als epicentrum van elektronica, vooral heel veel synthesizers (Stef Mul)

BILLIE EILISH **HIT ME HARD AND SOFT** **(anniversary edition)**

Fans van Billie Eilish zijn dit jaar al verwend met de drie geweldige concerten in de Ziggo Dome, maar

krijgen er nog een leuk hebbedingetje bij. Het vorig jaar verschenen Hit Me Hard And Soft, een van de beste popalbums van 2024 zo niet de beste, verschijnt in een zogenaamde Anniversary Edition. De nieuwe versie bevat helaas geen nieuwe songs, maar het vinyl heeft een ander kleurtje gekregen en de hoes is gedrukt op speciale folie. Leuk om te hebben en het blijft natuurlijk een fantastisch album. (Erwin Zijleman)

ELVIS **Sunset Boulevard**

Omdat we weer rond 16 augustus zitten, Elvis' sterfdag in 1977, wordt er na From Elvis In Nashville, Back In Nashville en Memphis opnieuw een 8"-studioalbum

uitgebracht. Ook ditmaal heeft men ervoor gekozen om de 'kale' masters te gebruiken, d.w.z. de originele opnames, fraai gemixt en zonder allerlei overdubs in de vorm van toeters, bellen en wat dies meer zij. Opnieuw wordt nog weer eens duidelijk gemaakt dat ook in de jarenzeventig van Elvis' muzikale carrière schraalhans zeker geen keukenmeester was en eens te meer wordt nog eens duidelijk ingewreven dat Elvis een werkelijk fenomenaal zanger was. Elvis' 1973 en 1975 studiosessies worden samengevoegd met de rehearsals, die dateren uit 1970 en 1974. Zoals gebruikelijk completeert een fraai boekwerkje het geheel. Al met al zeer de moeite waard! (Hermen Dijkstra)

MARIANNE FAITHFULL **Cast Your Fate To The Wind**

(Proper Records)

In 1964 ging het Londense zangeresje Marianne Faithfull een relatie aan met Mick Jagger. Deze was zo onder de indruk van haar kristalheldere

stem dat hij met Keith Richards en Stones-manager Andrew Oldham As Tears Go By schreef waarmee ze haar eerste grote hit scoorde. Vier lp's en een aantal hits later kreeg ze een miskraam en eindigde de relatie met Jagger. Faithfull raakte aan drugs en drank, het zeggenschap over een zoontje uit haar eerste huwelijk raakte ze kwijt. Twee jaar leefde ze op straat tot Chris Blackwell van Island haar in 1979 weer een kans gaf, die ze met beide handen aangreep: de succes lp Broken English. De vier albums uit haar beginjaren zijn nu als cd-box uitgebracht alsmede op vinyl zodat de DECCA-years van Marianne terug zijn! Geniet van haar ijle aandoenlijke

stemmetje op de lp's Marianne Faithfull, Come My Way, North Country Maid en Lovinamist. Van popzangeres zien we haar groeien tot folkzangeres, die de concurrentie met Sandy Denny van Fairport Convention gemakkelijk aan zou kunnen! Op de 2-lp Cast Your Fate To The Wind komen we B-sides en rarities tegen. Voor veel luisteraars zal het werk van deze "vroeg" Marianne Faithfull een ontdekking zijn! Een aanrader! (Koos Schulte)

Fontaines D.C. Romance (Expanded Edition)

(Bertus/Beggars)

Al eerder heb ik me rijkelijk verbaasd dat steeds sneller er bijzondere releases uitkomen van albums. Welke marketingfilosofie hieraan

ten grondslag ligt ontgaat me een beetje. Fontaines d.c. konden blijkbaar niet wachten op een momentum zoals een pak hem beet vijf of tien jarig jubileum van hun nieuwste album Romance. Nog geen jaar oud is dit album. Een schitterend album dat mijn favoriet van 2024 was en nog dagelijks gedraaid wordt! Niu al komt er een extended version. Een vinyl uitgave in turquoise blue met als extra twee nieuwe songs Its Amazing to Be Young en Before You I Just Forget. Mooie nummers die in lijn liggen met wat we van Romance al kennen. Kortom voor muzikliefhebbers die de laatste van Fontaines D.C. nog niet gekocht hebben een mooie reden om nu toe te slaan. In die zin worden de wachtende beloond? Succes verzekerd. (Frank de Bruin)

Grinderman Grinderman 1 + 2 (BMG)

Begin jaren 2000 maakte Nick Cave, samen met enkele leden van de Bad Seeds, twee albums onder de naam Grinderman, vernoemd naar Grinderman Blues een nummer van Memphis Slim. Deze albums, uit 2007 en 2010, met weinig originele namen, zijn nu opnieuw uitgebracht. Daar zijn we blij mee, want dit zijn enorm goede platen met daarop recht toe recht aan rockmuziek: denk aan vervormde gitaren en dikke

baslijnen die de zang van een rockende en stomende Cave ondersteunen. Op een aantal nummers gaat men flink tekeer, neem No Pussy Blues waarna je lamgeslagen achterblijft. Bij Set Me Free hoor je Cave in de verte Come on Grindermen roepen, waarmee het spelplezier naar voren komt. Wees gerust: het is niet alleen maar het betere ragwerk, op beide albums staan ook wat rustigere nummers (op album I meer dan op II). Een voorkeur voor één van beide albums heb ik niet, beiden behoren tot het interessante deel uit het oeuvre van Cave. (Joost van Loo)

IN FLAMES Whoracle

Het derde album van deze Zweedse melodieuze deathmetalband krijgt een welverdiende reissue. Whoracle mag gerust gezien worden als sleutel album

en luidde een ommekeer voor de band in. Na de release van dit album volgden de nodige bezettings wisselingen en kreeg de band zijn uiteindelijke vorm. Voorzien van de karakteristieke, heerlijk moddervette Gothenburg sound is dit een conceptalbum dat bij geen enkele metalfan in de collectie zal misstaan. (Emiel Schuurman)

KEITH JARRETH New Vienna - At The Musikverein 2016

De befaamde Amerikaanse pianist Keith Jarrett trad in 2016 vijf keer op in Europa.

Het zouden zijn allerlaatste Europese concerten worden. In 2018 is hij twee keer getroffen door een beroerte. New Vienna (opgenomen in de Wiener Musikverein) is het vierde album van die Europese tour. De eerste nummers (Part I, Part II en Part III) zijn donker, dwars, chaotisch, lyrisch, onheilsPELLend. De rest (Part IV tot en met Part IX) een stukje lichter en melodieuzer. Tot slot waagt hij zich aan een fluweelzachte versie van Somewhere Over The Rainbow. Prachtig! (Dennis Dekker)

KID CUDI Man On The Moon: The End Of The Day

Na zijn mixtape A Kid Named Cudi en samenwerking op Kanye West's 808s and

Heartbreak dropte Kid Cudi in 2009 zijn debuut-album Man on the Moon 1: The End of Day. Inspiraties vanuit psychedelica, electronica, r&b en Kanye zijn nog duidelijk hoorbaar. De focus ligt op persoonlijke teksten over eenzaamheid, verslaving, depressie en familie. Inmiddels 16 jaar en een chaotische carrière later blijft het een van Cudi's beste platen, die een generatie latere rappers heeft beïnvloed. (Simon Vanderschuren)

MADONNA Veronica Electronica (Remixes EP) (Warner)

Met het album Ray of Light bewees Madonna overtuigend dat de 80s popster ook in de jaren negentig nog steeds relevant was: met wereldwijd

meer dan zestien miljoen verkochte exemplaren en de hitsingles Frozen, Ray of Light en The Power of Goodbye. Het album was zelfs zo'n succes, dat werd besloten om de bijbehorende EP Veronica Electronica op de plank te laten liggen. Totdat deze EP nu, zevenentwintig jaar later, alsnog officieel wordt uitgebracht, een moment waar veel fans van het Amerikaanse popicoon reikhalzend naar hebben uitgekeken. Veronica Electronic telt acht nummers, waaronder zeven club remixes van albumtracks van Ray of Light. Maar de grootste verrassing is de afsluiter van de EP: een niet eerder uitgebrachte demo

CLASSIC JAZZ VINYL

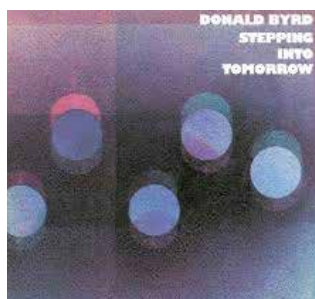
(Door: Sjef Moerdijk)

Mania en jazz. De ene keer nemen we je mee op muzikale paden waar ik net als jullie mijn eerste voetstappen zet. Een andere keer weten jullie eindredacteur met ondergetekende al op voorhand: 'dit loopt gewoon lekker'. Kwaliteitslabels Verve en Blue Note hoeven geen introductie meer, ze horen bij die tweede categorie. In drie keer vinyl wandelen we samen met je into space, daar waar 'nu' en 'morgen' samensmelten, om te eindigen bij de halte Heritage. Zo dichtbij is de jazzhemel dus. Drie keer vinyl, alle drie niet te missen.

QUINCY JONES – WALKING IN SPACE

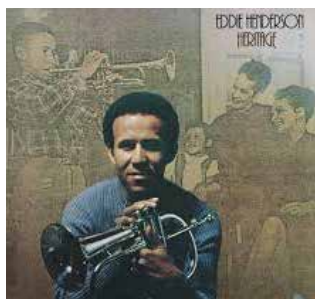
Wat een stoere kop on front zeg! In '69 vond Jones tussen vijf(!) filmscores door de tijd om een jazzclassic vol met lounge-effecten op te nemen. In zijn arrangementen komen Freddie Hubbard (trompet), J.J. Johnson (trombone), Roland Kirk (fluit), Ray Brown (bas), Toots Thielemans (harmonica, gitaar) voorbij. Onder meer 'Solid' Valerie Simpson verzorgt vocals. De killersong? Killer Joe. Of wilde je vroeger astronaut worden? Haal het in met Walking In Space: je jeugddroom is zojuist uitgekomen.

DONALD BYRD – STEPPING INTO TOMORROW

Trompettist Donald Byrd was kieskeurig met studenten. De besten mochten met hem de studio in. Dat hoor je. Think Twice is Byrds beste jazzfunk ever. Daarom is het gesampeld door Tribe Called Quest, door 'onze' Armand van Helden, enzovoorts. State-of-the-art grooves. In de titelsong hoor je Gary Bartz op altsax met Byrd: heerlijk duet. Ook wah-wah-pedal gitarist David T. Walker in You Are The World: top. Is funk op weg naar morgen, uit 1975, een paradox? Nee. Gewoon goed dat het in 2025 terug is op vinyl. Eddie Henderson – Heritage

Henderson met zijn mute op trompet in Heritage (1976) creëert gewichtloosheid. Zo ijl, zo mooi! Luister naar Time And Space, dit keer het thema op deze pagina. Patrice Rushen (jazeke: 'Forget Me Nots') is master on keyboards, ze mocht daarna nog een paar keer terugkomen bij Henderson. Fantastisch deze trip, ook door geweldenaars Mtume (percussie) en Hadley Caliman (sopraansax). Destijds onterecht onderschat: erfgoed wordt Heritage wanneer het rijpt.

EDDIE HENDERSON - HERITAGE

Henderson met zijn mute op trompet in Heritage (1976) creëert gewichtloosheid. Zo ijl, zo mooi! Luister naar Time And Space, dit keer het thema op deze pagina. Patrice Rushen (jazeke: 'Forget Me Nots') is master on keyboards, ze mocht daarna nog een paar keer terugkomen bij Henderson. Fantastisch deze trip, ook door geweldenaars Mtume (percussie) en Hadley Caliman (sopraansax). Destijds onterecht onderschat: erfgoed wordt Heritage wanneer het rijpt.

De krenten uit de pop

Jessie Murph – Sex Hysteria

Jessie Murph is in de Verenigde Staten behoorlijk controversieel vanwege haar expliciete teksten en video's, maar ze is ook zeer getalenteerd. Vorig jaar bracht ze met *That Ain't No Man That's The Devil* een veelbelovend debuutalbum uit en dat wordt nu gevolgd door *Sex Hysteria*. *Sex Hysteria* is in muzikaal opzicht verrassend veelzijdig, maar het is de stem van de pas twintig jaar oude Jessie Murph die de meeste indruk maakt. Het is een stem die af en toe wel wat aan Amy Winehouse doet denken. Warm aanbevolen dus.

Jade Bird – Who Wants To Talk About Love?

We hebben het eerder gezien bij jonge vrouwelijke singer-songwriter, na 'coming of age' albums komt op een gegeven moment het breakup album. De Britse muzikante Jade Bird is toe aan haar breakup album en *Who Wants To Talk About Love?* is een indrukwekkend album geworden. Jade Bird woont al een tijdje in de VS en klinkt meer Amerikaans dan Brits. Ze vermengt op fraaie wijze invloeden uit de Amerikaanse rootsmuziek met pop en rock, schrijft songs die vermaken of iets met je doen en overtuigt op haar derde album nog net wat meer als zangeres.

De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

Gwenno – Utopia

Gwenno maakte deel uit van de Britse band The Pipettes en bracht hierna twee prima soloalbums uit, maar sinds de release van *Tresor* in 2022 ligt het niveau nog een stapje hoger. *Tresor* was, ondanks de teksten in het Welsh en Cornish, een onbetwist jaarlijstjesalbum. Het deze week verschenen *Utopia* klinkt weer net wat anders en door het gebruik van het Engels ook wel wat gewoner, maar gewoon is in het geval van Gwenno gelukkig een relatief begrip. Ook *Utopia* is weer een sterk album dat alleen maar beter wordt.

COLDPLAY

Diverse reissues op clear vinyl

(Warner)

LP coloured

Van de gemiddelde Jan(tine) Modaal tot de overspelige CEO's: iedereen houdt van Coldplay. En Coldplay houdt van iedereen. Geen groep muzikanten weet gigantische festivalweides en hele voetbalstadions te verbroederen, als Chris Martin en co. Iedere show lijkt wel Live Aid evenement op zich (totdat je huwelijk op het spel staat natuurlijk). Het universum-helende bereik van Coldplay is van Bijbelse proporties. Daarom is het fijn dat al hun platen nu weer netjes tegelijkertijd beschikbaar komen. En dat ook nog eens op glashelder transparant vinyl, gemaakt van gerecyclede flessen. Eerlijkheid duurt namelijk het langst – ook als het gaat om het milieu! (Door: Stef Mul)

Parachutes (2000)

Met dit debuut schoten de mannen van Coldplay uit de startblokken – of beter gezegd: als volleerd skydivers sprongen ze het diepe in, in de wetenschap dat hun Parachutes hen

wel zouden redden. De relevante bladen uit die tijd roemde de pure menselijkheid en emotie. Anderen plaatsten wel een kanttekening, want hoe nieuw en baanbrekend was dit nou (wie anders dan Pitchfork?). Maar wie kan er zeggen dat ze een debuut hebben met daarop songs van het ornaat Sparks en Yellow? Ongekend.

A Rush Of Blood To The Head (2002)

Welke is beter/succesvoller - aRoBtH of Parachutes? Dat is als een discussie tussen de fans van Cristiano Ronaldo en Messi. Feit is dat de traditionele moeilijke tweede plaat voor Coldplay

weinig problemen opleverde. De stap naar een groter stadiongeluid werd ingezet, met meer ruimte voor gitaar, piano en hier en daar krachtig aanzwellende mellotron. Maar op deze plaat nog zeker het rauwere randje (zie alleen al de openingstrack) die later werd ingeruild voor poppy gelijkheid. Met kleine ode aan ons aller Amsterdam in het slotstuk.

X&Y (2005)

Al ver voordat Ed Sheeran zich waagde aan wiskundige formules, was Coldplay hem natuurlijk al voor. X&Y is de wiskundige formule waarbij je het uitkomst niet weet. Maar het is ook de

spanning tussen twee tegenpolen. Als zwart en wit, goed

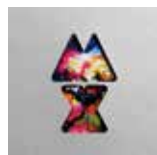
en kwaad. Een spanning die ook rondom het maakproces zweefde. Ze braken met producer Ken Nelson, namen de boel opnieuw op en lijken achteraf zelfs niet tevreden met het resultaat. Wel is het een belangrijke sprong naar een meer elektronisch geluid geweest. Kraftwerk's Computer Love wordt letterlijk aangehaald in Talk en de zielen van David Bowie en Brian Eno waren evens rond. Hoewel twijfels bij de band zelf, blijkt het antwoord van X&Y ontegenzeggelijk positief.

Viva La Vida Or Death And All His Friends (2008)

Was Eno er op het vorige album slechts in geestesvorm bij, zat hij nu in levende lijven achter de knoppen. Dan weet je hoe laat het is. De man die U2

van de gemiddelde arena-rockband tot atmosferische powerpopact vol diepe lagen wist te transformeren. Dezelfde behandeling kreeg Coldplay, die door hem werd uitgedaagd voor elk nummer een ander geluid na te streven. Ook de hoes valt op - het gebruik van een beroemd Frans schilderij uit 1830 die 's lands vrijheidsstrijd toonde is een groots contrast met de minimale hoezen die deze plaat voor gingen en zouden opvolgen. De boodschap is duidelijk: dit is Coldplay's Renaissance schilderij van een plaat. Magistraal.

Mylo Xyloto (2012)

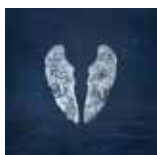
We blijven in de activistische sferen, met een verhaal dat zich afspeelt in een dystopische toekomst. Mylo en Xyloto leven in een maatschappij die haar mensen onderdrukt, maar vinden

hun weg naar vrijheid door -jawel- liefde en muziek! Groot, groter, grootst – Coldplay's fantasie en ambitie kent

vanaf deze plaat officieel geen grenzen meer. Het was niet gewoon weer een plaat, maar een concept album, een rock opera, die bovendien gepaard met een zedelijk stripverhaal kwam. Bij een blik naar de toekomst, hoort natuurlijk het gebruik van elektronica. Dat Eno weer kwam buurten voor wat tips 'n tricks kwam dus goed van pas.

Ghost Stories (2014)

Het gaat Chris Martin niet allemaal voor de wind. Zijn huwelijk met de actrice Gwyneth Paltrow liep op de klippen. Op Ghost Stories daarom geen fictieve heldhaftigheid maar rauw en persoonlijk realisme. Daarbij horen minder laagjes en vooral minder luidruchtigheid. Ook qua productiebenadering keert de groep terug naar de basis: meer ruimte voor ideeën van ieder individueel lid. Fans van het eerste uur zullen dankbaar zijn geweest om weer een meer ingetogen versie van hun favoriete band. De elektronische weg die was ingeslagen komt op Ghost Stories vooral terug in de drums, verder horen we de catchy rock-light sound van een Parachutes weer meer terug. Lekker met Martin mee rouwen!

A Head Full of Dreams (2015)

Een jaartje later was Chris er alweer helemaal overheen. Alle introspectie heeft zijn werk gedaan, nu is het weer tijd om grootse stadionknallers te produceren. Weg met het verzet, weg met het verdriet, we gaan het leven vieren (en minder subversief dan Viva La Vida). Nummers met veelzeggende titels zoals Hymn For The Weekend (met een arena-proof klap ritmetje) en het Chic-esque Adventure of a Lifetime, inclusief funky Nile Rodgers gitaartje zijn gemaakt voor

velden vol brullende fans – of je bruiloftsvideo/zon-zee-strand aftermovie! Met bijdrages van Beyoncé, Noel Gallagher en Tove Lo is het feestje compleet.

Everyday Life (2019)

Maar het is niet altijd feest! Overboord met het escapisme, terug naar de beslommeringen van de alledaagse dag. Chris & Co(I)display voelden zich het jaar voordat de Corona-pleures uitbrak al geroepen weer een meer politiek geladen project uit te brengen. Wat heet. Het is de eerste plaat waarop de goede heren van de vrede en liefde kiezen voor vulgair taalgebruik om hun boodschap kracht bij te zetten. Dan is het menens! Over taal gesproken. Inclusief Engels, zijn er 7 talen te horen op de plaat, waaronder Igbo, Arabisch en Hebreeuws (spannend!). Al die invloeden zijn ook terug te horen in het rijke palet aan culturele klanken, wat Everyday Life een unieke plaat in Coldplay's discografie maakt.

Music Of The Spheres (2021)

Toen de wereld hen het hardst nodig had, kwam Coldplay iedereen geruststellen. Ze deden dat echter met een plaat met aspiraties a la Elon Musk. Music Of The Spheres imagineert een nieuw zonnestelsel. Eentje waarin alles beter is, ongetwijfeld. Maar uiteindelijk probeert de band ook hier de kern te raken van wat het betekent om te leven, als mens of als iets anders. Want 'everyone is an alien somewhere'. Wat dat inhoudt? Iedereen kon zich in quarantaine gewoon weer vasthouden aan de immer hoopvolle, liefhebbende en affirmerende bedenksels van een inmiddels legendarische groep muzikanten.

MAGDALENA BAY Mini Mix Vol. 1-3

Magdalena Bay heeft het afgelopen jaar de harten van het publiek en critici gewonnen met hun epische popalbum

Imaginal Disk. Deze mini-mixes zijn wat hieraan voorafging. Drie kleine mixtapes die volstaan met enkel dansbare psychedelische synth-popparels. Vormgegeven met een aandoenlijk radioshowkarakter, compleet met intro en een ware jingle. Vol. 1 is doordrenkt met de 'arthee'-vaporwave-stijl die karakteristiek was voor het jaar van zijn oorsprong, 2019. Vol. 2 experimenteert nog meer met hun eclectische elektronische stijl en Vol. 3 voelt alsof ze hun slaapkamer in de Amerikaanse suburbs hebben vervangen door een tropisch jacht op de oceaan. (Tatum Luiten)

THE MAJESTIC ARROWS The Magic Of Majestic Arrows

De rare groove reissue labels plakken te pas en te onpas het stempel Holy

Grail op oude plaatjes die in privésferen werden gedrukt en daarom schaars en onbetaalbaar zijn. In het geval van The Majestic Arrows durf ik echter te stellen dat er wel degelijk met superlatieven mag worden gesmeten. Magistrale soul met schitterende vocale harmonieën, catchy grooves en songwriting die zo uit het vat van Holland-Dozier-Holland of Humble & Gaff had kunnen komen, maar ook kan verrassen a la Leon Ware. Een plaat die ruim 50 jaar terecht uit de vergetelheid is gehaald. (Stef Mul)

MAMMA MIA ORIGINAL LONDON CAST Mamma Mia

Net voor de start van deze eeuw beleefde de wereld in 1999 een heuse

ABBA Mania. Niet alleen was het destijds 25 jaar geleden dat de Zweedse popgroep doorbrak via het Eurovisie Songfestival met Waterloo, ook was er de wereldpremière van de musical Mamma Mia! op West End in Londen. De originele castopname van diezelfde musical is nu voor het eerst verkrijgbaar op vinyl in de kleuren blauw en wit. Het 2LP album is gehuld in een gatefold hoes met een selectie foto's en songteksten. Als extra bevat deze vinylrelease drie bonustracks, oftewel de drie toegiften die destijds aan het einde van de musical werden uitgevoerd. (Stef Ketelaar)

MARSHALL ALLEN'S GHOST HORIZONS Live In Philadelphia

Ongelofelijk maar waar. Marshall Allan debuteerde eerder dit jaar op 101-jarige

leeftijd met zijn eerste soloplaat New Dawn. Laat dat even bezinken. Daarmee komt hij eigenlijk dicht bij de buitenaardse entiteit die Sun Ra –wiens Arkestra Allen getrouw voortzet na diens dood – zichzelf aanmeet. Nu volgt de plaat met de Ghost Horizons, zijn een collectief van wisselende muzikale vrienden met wie hij vorig jaar een serie optredens in Philadelphia gaf. Denk aan hedendaagse jazzhelden zoals Immanuel Wilkins en

James Brandon Lewis, maar ook mensen uit The War On Drugs en Yo La Tengo. Dit levert de heerlijk levendige chaos op die je bij zo'n potpourri verwacht. Sun Ra zal trots meekijken vanaf Saturnus, maar Allen mag zelf inmiddels ook absoluut een fenomeen heten. 101 jaar en speelser dan wij allemaal... (Stef Mul)

MONSTER FLORENCE Master System

Een ondergewaardeerd hiphop+++ plaatje. Plusplusplus, want ook grime, punk en psychedelica worden vermengd

in een hoog-conceptueel album waarin het Britse zetal de gevaren van het digitale tijdperk uit de boeken doet. Master System luistert dan ook weg als Blade Runner of Paul Verhoevens meest cynische blik op de toekomst. De schilderachtige hoes van de twee robots die als ijzeren Adam en Eva de appel van de slang aannemen, zet het geheel kracht bij. Muzikaal rijk en intellectueel. Fijn dat 'ie weer verkrijgbaar is op plaat; vlak voor de release van hun nieuwe album PETTY CASH. (Stef Mul)

PAPA ROACH infest

(Universal)

Voor velen was daar rond de eeuwwisseling ineens Papa Roach. Bands als Korn en Limp Bizkit waren op hun piek en het genre nu-metal was in de bladen alom aanwezig.

Infest was de grote doorbraak maar de heren waren toen al flink wat jaren bezig maar zonder succes. Infest werd multi-platinum en een uitgebreide tour volgde. De eerste EP uit 1994 liet nog een heel ander geluid horen wat eind jaren negentig overging in metal met hiphop invloeden, of te wel meer richting het Infest geluid. De albumverkoop na Infest was er nog wel maar de getallen van die tijd werden niet meer gehaald. Nu is er de vinyl reissue. Het album klappt er nog steeds lekker op en vijftientig jaar na dato klinkt het prijsnummer Last Resort nog steeds fris. Het is een combinatie van metal meets rock waar frontman waar Jacoby Shaddix overheen rapt. De reissue kan wellicht weer een nieuwe doelgroep aanspreken. (Willem de Man)

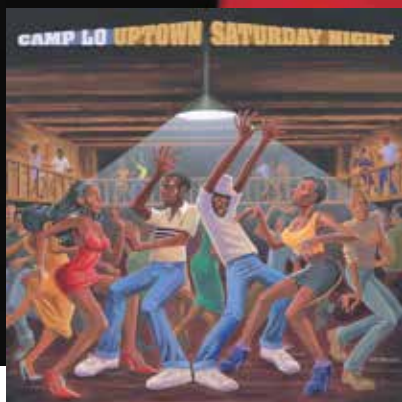
PERRY LEE Crucial Cuts From The Heart Of The Ark

De discografie van de vier jaar geleden overleden reggae-grootheid en grootmeester van de dub, Lee 'Scratch

Perry, wordt er niet overzichtelijker op met die oneindige stroom heruitgaven zonder afgebakende aanleidingen. De vraag is of dat erg is. Dus laten we niet discussiëren of dit echt wel de cruciale tracks zijn die hij in de jaren zeventig in zijn studio The Black Ark maakte en blij zijn dat hij voortleeft. (Wim Koevoet)

hiphophistory

deel 14

CAMP LO **Uptown Saturday Night** *(Music On Vinyl)*

We schrijven eind 1996 en wat een jaar was het al geweest voor HipHop! Mobb Deep, The Roots, Nas, Outkast, ja alle spelers uit de Big League hadden een vet album gedropt! En toen bracht de relatief onbekende groep Camp-Lo de single Luchini AKA This Is It uit en die plaat ging door het dak! Ontzettend leuk dat het debuutalbum Uptown Saturday Night uit begin 1997 een reissue heeft gekregen. In al dat geweld van die classics die rond die tijd werden uitgebracht is de debuutplaat van Camp-Lo een beetje ondergesneeuwd. De productie is in handen van Ski. Voor de underground heads: als lid van de veelal over het hoofd geziene groep Original Flavor had hij al twee vette albums afgeleverd. Later produceerde hij voor Jay-Z, Bahamadia en Funkdoobiest. Uptown Saturday Night is een verfrissende blend van hiphop, soul en jazz en het ademt bovenal een positieve vibe, met nummers als Luchini, Park Joint en B-Side to Hollywood (feat. Trugoy van De La Soul). Maar check ook de ietwat onheilspellende tracks zoals Negro League en Krystal Karrington waaruit blijkt dat deze mannen ook hun street credibility moeiteloos behouden door wat meer hun rauwe kant te tonen. Kortom, Camp-Lo is een must-have als je de tijdgeest van de late jaren 90 wilt herbeleven. Oh, en let ook even op het prachtige artwork, een ode aan het iconische album van Marvin Gaye I Want You. En dat is precies wat je moet denken als je dit album in de schappen ziet staan bij je platenzaak! (Dirk Monsma)

PUBLIC ENEMY **It Takes A Nation Of Millions To Hold Us Back**

Dit album wakkerde mijn passie voor HipHop aan in 1988. Ik wist niet wat ik hoorde destijds! Maatschappijkritische,

kneiterharde hardcore HipHop op rauwe ongepolijste beats. Dit iconische album is pijnlijk actueel als we naar de VS van nu kijken en dat voelt bijzonder wrang na bijna 40 jaar. Puurder dan de beschouwende lyrics van Chuck D krijg je het niet; deze man is voor mij dé absolute pionier van waar HipHop voor staat. Iedereen die zich ook maar een beetje HipHopper waant, dient dit album te beschouwen, te koesteren en zich te blijven herinneren. Verplichte kost voor de nieuwe generatie! (Dirk Monsma)

PUSHA T 🍷 **Daytona**

(Universal Music)

Na de recente release van Clipse's (Pusha T en zijn broer Malice) 'Let God Sort Em Out' ligt het voor de hand om terug te blikken naar een van Pusha T's eerdere albums:

Daytona. Middenin zijn 'beef' met Drake werd het album gemaakt in samenwerking met mede Drake-rivaal Kanye West. Wat volgt zijn 21 minuten aan hardcore Kanye-beats en 'Push' die rapt over drugsdeals en zijn afkeer naar Drake. Na 7 jaar nog even griezelig, agressief en goed. (Simon Vanderschuren)

RAVEENA **Where The Butterflies Go In The Rain**

Het derde album van de 32-jarige Amerikaanse met Indiase roots straalt een oase van rust en nostalgie

uit. Het mixen van bekende elementen uit R&B en jaren '70 pop is waar Raveena in uitblinkt. Ze kent haar klassiekers en tevens schroomt ze niet te moderniseren. Zo ook in het instrumentgebruik (men hoort hier en daar klassieke Indiase instrumenten als bijvoorbeeld de tablas). Raveena's stem topt het geheel af in een bad van serene rust met hier en daar een funky uitstapje (zoals op Junebug in samenwerking met JPEGMafia). (Remco Moonen-Emmerink)

SABRES OF PARADISE **Sabresonic**

In 1992 begonnen Sabres of Paradise als organisatoren van raves in Engeland, al snel kwam daar een

reeks dansvloergerichte singles bij, en een jaar later verscheen de eerste elpee, Sabresonic, met nog lekker veel stampwerk waar we toen hard op gingen, en bij het terugluisteren van deze geremasterde rerelease toch ook al behoorlijk veel van wat we later IDM zijn gaan noemen. De plaat verscheen dan ook niet voor niets op het legendarische dwarse label Warp. (Enno de Witt)

SABRES OF PARADISE **Haunted Dancehall**

Op deze tweede elpee, uit 1994 en net als debuut Sabresonic van een jaar eerder verschenen op het meedogenloze avant gardelabel Warp, kozen Sabres of

Paradise meer voor IDM. Genoeg beats, maar amper nog four tot the floor, en meer sfeer, avontuur, complexere ritmes en invloeden van ambient tot funk en jazz, terwijl het wel met beide benen op de dansvloer blijft. Een meesterlijke zwanenzang, een jaar later spatte de band uit elkaar. (Enno de Witt)

SCHOOLBOY Q **Oxymoron**

Boordevol energie, bizarre flows en gruwelijke beats wist de rapper zichzelf te onderscheiden van zijn TDE-collega's.

Dat het een vriendschappelijke competitie is blijkt uit samenwerkingen als Collar Greens met Kendrick Lamar, een nummer waar je als dj nog steeds op feestjes mee kan aankomen. Nu wordt deze plaat herinnert als een cruciale stap in de ontwikkeling van het genre, en hoewel Q nu een andere muzikale richting op is gegaan blijft dit een cruciale toevoeging aan je platencollectie. (Ruben de Melker)

SHERIFF LINDO AND THE HAMMER **Ten dubs That Shook The World**

Dit obscure juweeltje stamt oorspronkelijk uit 1988 en is opgenomen door Anthony Maher Aka Sheriff Lindo in een

slaapkamertje in Sidney. Origineel in kleine oplage uitgebracht en na 2013 nu opnieuw heruitgebracht. De Jamaicaanse Dub en spacey synthegeluiden laten je even wegdromen van je dagelijkse rompslomp. De impact die Sheriff Lindo gehad heeft op het genre wordt met terugwerkende kracht eindelijk erkend. (Said Ait Abbou)

THE SMASHING PUMPKINS 🍷 **Machina/The Machines Of God** (Universal/Capitol)

Niet het meest bejubelde, dat 5de album van Smashing Pumpkins. Een kwart eeuw na de release is hier dan een

kans op een hernieuwde kennismaking. Het begin met de kettingzaaggitaar van Billy Corgan is overrompend. Maar het is niet representatief want Machina The Machines Of God is misschien wel het meest 'proggy' album van de band. Met veel synths, steeds voller gepropte songs en een flinke scheut bombast. Met een verhaal erin ook, waar zoals wel vaker bij de band geen touw aan vast is te knopen. Kortom, nog steeds fascinerend en onbegrepen, die machines van God. (Wim Koevoet)

SNARKY PUPPY 🐾 **We Like It Here Remixed + Remastered + Reimagined (Suburban)**

Snarky Puppy is niet zozeer een band als wel een muzikantenkollektief. De bezetting wisselde per plaat en concert en zo'n slordige 40

muzikanten maakten in de loop der jaren deel uit van Snarky Puppy. Deze Amerikaanse band geniet vooral in Europa een grote populariteit, niet in de minste plaats in Nederland. Het is dan ook geen toeval dat een van hun beste albums, *We Like It Here*, is opgenomen tijdens twee avonden in Kytopia (Utrecht), voor een live publiek. Ter gelegenheid van het tienjarig jubileum van deze plaat dook bandleider/bassist/componist Michael League de studio in voor een herinterpretatie van deze fusionklassieker. En met resultaat: het geheel klinkt voller en de verschillende instrumenten komen nu beter uit de mix. Bovendien klinkt het nu ook meer als een live concert. Alsof dat niet genoeg is, hebben ze een extra schijf (in de vinyl-versie twee schijven) toegevoegd met 8 alternatieve takes en 1 bonustrack: Gretel, opgenomen tijdens de sessies voor het album *Sylvia*. (Jos van den Berg)

SOFT PLAY 🐾 **Are You Satisfied?** (Universal/EMI)

Soft Play viert het 10-jarige jubileum van haar officiële debuut *Are you satisfied?* (EP *Sugar Coated Bitter Truth* daargelaten) met de uitgave van een sprankelend

dubbelalbum dat nu voor het eerst op Vinyl verkrijgbaar is. De band die tot december 2022 nog *Slaves* heette en recent nog het nieuwe album *Heavier Jelly* uitbracht, trakteert op een heruitgave van het debuut aangevuld met een schijf vol extra's. Het Britse duo brengt schurende riffs, de juiste punkattitude en voldoende energie om je elektrische auto op te laden. Nummers als *The Hunter* en *Cheer Up London* zijn hier een treffend voorbeeld van en swingen nog steeds de pan uit. Van de extra's zijn vooral de live covers van *Shutdown* (Skeptak), *Daft Punk is playing at my house* (LCD Soundsystem) en het pompende *Where's your car Debbie?* meer dan de moeite waard. De vraag *Are you satisfied?* kan ik dan ook alleen maar beantwoorden met echt wel! (Said Ait Abbou)

SONGS OHIA **Impala**

Impala is het debuutalbum van Songs: Ohia (1998), wat in essentie het soloproject van de getroebleerde en te vroeg overleden Jason Molina (1973-2013) was. Molina's stem – rauw, fluisterend, klaaglijk – draagt een gevoel van melancholie en verlangen dat diep resoneert. Elk nummer is als een open brief, direct en ongemakkelijk eerlijk. Hoewel de arrangementen eenvoudig zijn, is de

emotionele impact groot.

Geen album derhalve dat je opzet voor de sfeer, maar een die je ondergaat – stil, aandachtig, en met een zwaar hart. Voor liefhebbers van slowcore en alternatieve folk is dit een mijlpaal in het werk van Molina, waarin zijn unieke stem en poëtische visie voor het eerst tot hun recht komen. De kroon daarop zette Molina overigens vijf jaar later, als *Magnolia Electric Co.* (2003) verschijnt. (Cees Visser)

SUN RA **Sleeping Beauty**

In de brede catalogus van Sun Ra is *Sleeping Beauty* (1979) een opvallende vondst, vanwege zijn schoonheid en

sereniteit. De jazzlegende zocht voor dit album de weg naar spirituele verlichting niet via de ruimte, maar juist via het aardse. Zo hoor je op het soulvolle *Springtime Again* hoe de winter plaatsmaakt voor de lente, met zijn mijmerende blaaspartijen en lome zang. Vanaf het daaropvolgende *Door of the Cosmos* sussen de hypnotische grooves en vocale mantra's je in een mooie slaap. (Laurence Tanamal)

SZA 🐾 **Sos Deluxe: Lana** (Sony)

Kort geleden stond SZA zij aan zij met Kendrick Lamar in de Ziggo Dome. En voor sommigen stal zij de show die avond. Met een aura van jewelste en haar tot in

perfectie uitgevoerde oeuvre, bevestigt ze andermaal dat ze tot de top van de r&b hoort. Haar meest recente album, unaniem bejubeld, krijgt nu een super deluxe versie. Wat heet, tegenwoordig is dat al snel een volledig album erbij. Lana had met haar 19 songs net zo goed een nieuwe plaat kunnen zijn. De reden daarvoor lijkt eerder te maken te hebben met label-bureaucratie en hitlijsten-bespeling, dan artistieke overwegingen. De extra nummers zijn allemaal stuk voor stuk zo sterk, dat een losse schijf net zo goed bestaansrecht zou hebben gehad. Maar fans zullen zwichten als ze realiseren dat ze 30 For 30 (met Kendrick), *BMF* en monsterhit *Saturn* op vinyl kunnen krijgen. Alleen de toevoeging van *Open Arms* (Just SZA) (dus zonder Travis Scott) is waarschijnlijk reden genoeg. (Stef Mul)

MASAYOSHI TAKANAKA 🐾 **Seychelles** (Universal Japan)

Masayoshi Takanaka is voor jazz-fusion, als een Jimmy Buffet voor countryrock. Takanaka's albums krijgen eindelijk een nieuwe re-issue. Waaronder het album

Seychelles: het debuutalbum van deze Japanse gitaarsavant. De afgelopen jaren is er een ware heropleving ontstaan van Takanaka's werk en dat is niet gek, want deze vrolijke tropische klanken zijn heilzaam voor

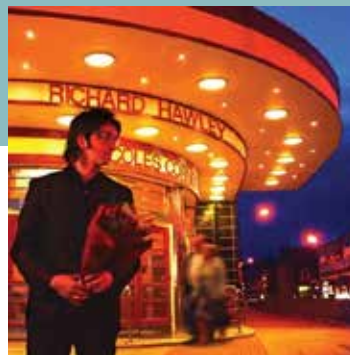

DEEP PURPLE
Made In Japan
(Universal Music)
 2LP, 6CD

In augustus 1972 togen de heren Blackmore, Gillan, Glover, Lord en Paice – de Mk II line-up van Deep Purple – naar Japan voor drie concerten: twee in Osaka en een in Tokyo. Die drie shows werden opgenomen voor een live dubbel-lp, die een legendarische status zou krijgen. Een kleine tien jaar later, begin jaren '80, hadden mijn vrienden en ik de hardrock ontdekt. Maar we luisterden niet naar wat er toentertijd hip was: van die bandjes met een flinke make-updoos die de deur platliepen bij de kapper. Nee, wij waren fan van de bands die het genre bedacht en vormgegeven hadden: Black Sabbath, Led Zeppelin en Deep Purple. Zo kwam het dat ik op een dag met mijn bij elkaar gespaarde zakgeld bij de plaatselijke platenboer mijn eerste serieuze lp aanschafte: Made In Japan van Deep Purple! Welnu, mijn eerste aankoop krijgt deze zomer – op 15 augustus, precies 53 jaar na de eerste show in Osaka – een heruitgave die je compleet mag noemen. De originele lp, geremixt door Steven Wilson, gevolgd door nieuwe mixen van de drie oorspronkelijke concerten (heel vet om die drie shows te vergelijken!) en een schijf met de toegiften plus een paar single edits. De Mk II line-up van Deep Purple was de beste en meest succesvolle, en ten tijde van deze optredens hadden ze met In Rock en Machine Head al twee hardrock-klassiekers afgeleverd. Aan alles hier hoor je een band in topvorm die er alles aan deed om zich te bewijzen in Japan. Ze vliegen er drie optredens lang helemaal in met een energie die nog steeds uit je speakers knalt en laten de nummers uitlopen tot tien minuten en langer. Made In Japan wordt tot de beste live-platen in de rockgeschiedenis gerekend, en deze uitgave bewijst dat maar weer. (Louk Vanderschuren)

RICHARD HAWLEY
Coles Corner
(Warner)

LP coloured, LP picture disc, 2CD

Richard Hawley was ooit gitarist in de dit jaar herrezen britpopgroep Pulp, maar mag zich intussen ook al even laten voorstaan op een rijke solo-carrière. Vorig jaar zag een trouwe schare fans de crooner uit Sheffield al langs onder meer Brugge, Lokeren en Amsterdam toeren. Om dan bij de koopwaar teleurgesteld te moeten constateren dat 's mans beste album, het in 2005 verschenen Coles Corner, al lang en breed uitverkocht was. Het is dan ook niet minder dan terecht dat er ter ere van de 20e verjaardag van de muziek een luxe heruitgave verschijnt – al was het alleen maar voor dat prachtige nummer The Ocean. Op de tweede CD staan een handvol alternatieve takes en liveversies die Hawleys talent als arrangeur en bariton nog eens onderstrepen. De akoestische versie van Hotel Room laat horen hoe feilloos zijn songwriting is; zo mooi worden ze sinds Roy Orbison niet meer gemaakt. De wijze waarop hij de bluesklassieker Born Under a Bad Sign naar zijn hand zet als slaapliedje; petje af. Coles Corner is een moderne klassieker. Wie het beu is om in melancholische buien almaar naar de geijkte Morrissey, Scott Walker of Nick Cave te grijpen, doet er goed aan deze reissue in huis te halen. (Max Majorana)

hen die verlangen naar tropische ontspanning in onzekere tijden. Seychelles is naast zijn solodebuut ook zijn populairste album, hoewel in al zijn albums dezelfde dosis aan jazzy vitamine D te verkrijgen is. Verassende gitaarimprovisaties, funky baslijntjes en golvende synths maken Seychelles zowel smooth als funky, zowel uitdagend als ontspannend. Check ook de rest van zijn discografie, want al zijn toppers krijgen een reissue! (Tatum Luiten)

CAL TJADER **Amazonas**

Na 50 jaar verschijnt er eindelijk weer een vinyl-versie van het latin-jazz fusion meesterwerk Amazonas, van vibrafonist Cal Tjader, in de serie Jazz Dispensary's Top Shelf. Een prachtige heruitgave, gemaakt met de originele tapes, op 180 gr. vinyl en met een fraaie hoes. Tjader werkt hier met een dreamteam van Braziliaanse vernieuwers samen, waaronder producer Airtio Moreira, arrangeur George Duke, fluitist Hermeto Pascoal en trombonist Raul de Souza. Amazonas is een meeslepende reis door Zuid-Amerikaanse kleuren en jazzimprovisatie, tijdloos, zonnig en muzikaal onweerstaanbaar. (Jos van den Berg)

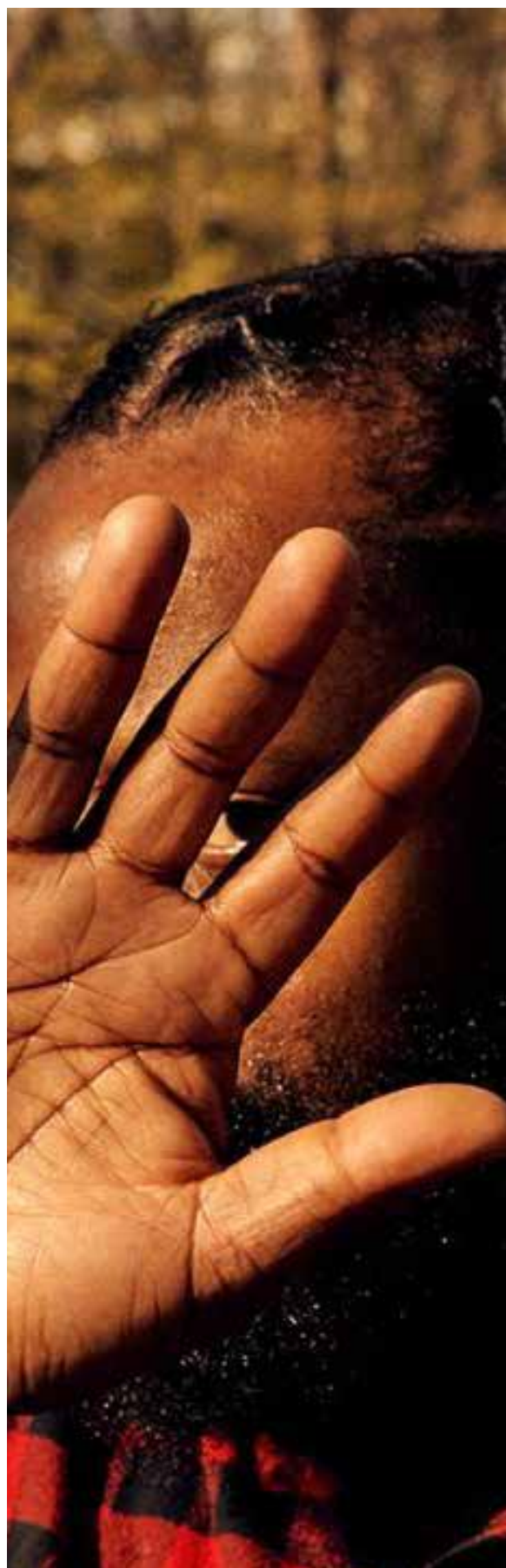
VARIOUS **All The Young Droids: Junkshop Synth Pop 1978-1985**

Een vette verzamelaar voor liefhebbers van bliepjes, bloebjes en alles wat uit kasten vol modules, oscillatoren en filters komt. De fijnste DIY synthesizer-pop uit een tijd waarin een wereld vol computers, robots en artificiële intelligentie nog toekomstmuziek was. Dat was de muziek zelf ook. Fijne elektronische liedjes van jonge muzikanten die alleen nog maar konden experimenteren en fantaseren over wat ooit zou zijn. Overigens ligt het zwaartepunt op de pop, dus verwacht niet te abstract synthesizer gepriegel. (Stef Mul)

BILLY WOODS **Today, I Wrote Nothing 10 Year Anniversary Edition**

Nooit in de spotlight maar altijd bovenaan alle eindejaars lijstjes binnen hiphop. billy woods wist als independent artiest een relatief kleine maar loyale fanbase op te bouwen met zijn experimentele en abstracte interpretatie van hiphop. Tegenwoordig is het niet bepaald meer zijn beste album te noemen. Niet omdat het niet goed is, maar om hoeveel beter billy woods in zijn vak is geworden. Des te interessanter is het om te horen hoe hij dit punt heeft bereikt. En hoe beter dat te vieren dandet een reissue naar aanleiding van het 10 jarig jubileum van dit album. (Ruben de Melker)

A dimly lit room with a window showing blinds, a hanging plant, a potted plant, and a guitar.

INTERVIEW

Aron!

Een piepjonge signing op het stokoude Verve label. aron! (Gaarne alles zonder hoofdletters!) houdt het graag gewoon gezellig, kan stiekem enorm goed gitaar spelen en componeren, én heeft een dikke, springerige bos haar waar menig anime-karakter trots op zou zijn. Een knus gesprekje over het nalatenschap van Ella Fitzgerald, kamermuziek en de betekenis van het woord gezellig.

(Door: Stef Mul)

Je debuteert, cozy you (and other nice songs), is net uit. Kun je jezelf voorstellen aan de mensen die je nog niet kennen? Waar kom je vandaan en wanneer heb je de gitaar opgepakt?

Ik ben geboren in Charlotte, North Carolina, en ik begon met gitaar toen ik 8 was. Ik was helemaal gek op Guitars Hero. Het spel. Nadat ik dat helemaal had uitgespeeld, dacht ik: kom op, ik wil het échte werk doen. En mijn ouders — zo lief en zo ondersteunend — kochten een gitaar voor me en regelden een paar lessen bij een man, dat was echt geweldig. Hij leerde me rockgitaar spelen. Ik denk dat ik zo'n vier jaar les van hem had.

En toen werd je er goed in — wat gebeurde er daarna?

Nou, dat is nog steeds een work in progress. Maar ik raakte op een gegeven moment geïnteresseerd in jazz, ik weet niet precies wanneer... misschien rond mijn 12e of 13e. En dat kwam door een andere leraar. Deze man was oud, iets van 80 jaar.

Dus echt een oude jazz-cat!

Ja, precies. Dan weet je dat het serieus is. Hij leerde me alles over het genre.

Je hoort dat ook terug in je EP — van sixties bossa nova tot romantische liedjes à la Ella Fitzgerald. Er zitten superveel referenties naar allerlei soorten jazz in. Wat voor muziek werd er thuis gedraaid toen je opgroeide? Was dat ook jazz?

Nee, het was meer Led Zeppelin. En Rush, Tool...

Hoe kwam het dat je toch het meest warmliep voor de jazz?

Dat kwam vooral door die oude man, Dan. Onze lessen duurden vaak vijf uur, waarvan het grootste deel uit zijn levensverhalen bestond. En dan speelden we zo'n dertig minuten gitaar of luisterden we naar muziek. Het was geweldig.

En technisch gezien: wat is voor jou het verschil tussen rock of pop spelen en jazz spelen?

Goeie vraag. Natuurlijk zijn er de akkoorden, maar het is ook het gevoel.

Rock vond ik cool, maar iedereen vond dat cool.

Jazz voelde als een verborgen schat. Ik snapte niet waarom niet iedereen dat óók vet vond. Dus ik raakte geobsedeerd.

En hoe voelt het dan om nu bij zo'n legendarisch jazzlabel te zitten?

Bizar. Verve is zo'n historisch jazzlabel, ik voel me echt bevoorrecht. Ik weet niet of ze precies weten wat ze doen door mij te tekenen, maar voor mij is dit een waanzinnige ervaring.

Welke artiesten op Verve zijn jouw inspiratie?

Ella [Fitzgerald], for sure. Maar eigenlijk staat het hele genre op dit label. Ook Duke Ellington, daar houd ik ook van.

En welk geluid voegt aron! toe aan dit illustere lijstje?

Tja... het is lastig om te zeggen zonder in de lach te schieten dat een Ella Fitzgerald-plaat nu naast een aron!-plaat kan liggen. Maar goed, het is: eer de klassiekers, en voeg iets nieuws toe.

Met de songtitels als cozy you, table for two en eggs in the morning, straalt je een bepaalde toegankelijkheid en warmte uit. Alsof je ons uitnodigt bij je thuis. Je muziek klinkt ook echt alsof het in een woonkamer is opgenomen. Chamber Music! Het deed me afvragen: waar neem je het liefst je muziek op? En waar luister je zelf het liefst naar muziek?

Ha, leuk dat je het woord chamber gebruikt. Dat hoor ik echt te weinig in de VS. Kamermuziek is geweldig. Waarschijnlijk is mijn favoriete opneemplek er een waar iedereen dicht bij elkaar zit, gewoon samen iets maken, weet je? Maar waar ik graag naar luister... Het liefst luister ik muziek overal met m'n koptelefoon op. Muziek verandert echt de sfeer en ervaring van een omgeving en een moment. Dus daar speel ik graag mee.

Ik moest ook denken aan een woord wat zich volgens velen niet echt laat vertalen naar een andere taal, maar in de buurt komt van de sfeer die je schept met je muziek: gezellig. Ken je dat woord toevallig? Waar cozy meer een intieme setting voorschrijft, kan gezellig ook naar buiten toe

zijn. Een meer feestelijke vorm van knus en liefdevol samenzijn, wellicht?

Ha, ik vind dat zo'n leuk woord! Ik leerde het vlak na het uitbrengen van deze ep, ik zou willen dat ik m'n plaat kon hernoemen.

Je zou natuurlijk een speciale Nederlandse versie kunnen uitbrengen, cozy you: the gezellige edition! Wat maakt de perfecte gezellige dag voor jou?

Bordspellen! Of Gilmore Girls kijken. Wat nog meer... Ik vind het leuk als iedereen samen iets creatiefs doet. Als iedereen aan het schilderen is — vooral als iedereen er heel slecht in is — dat is echt leuk. Ja, oké, mooi. Dus creatief en gezellig.

Bij wat voor soort restaurant zou jij a table for two reserveren?

Ik hou van pho. Ken je Vietnamese pho? Ja, dat is echt mijn favorietete eten. Ik zou een tafeltje voor twee reserveren, zelfs als ik alleen ben. Dan krijg je gewoon twee kommen.

Wat is je favoriete ontbijt, naast eggs in the morning?

Ik hou eigenlijk niet zo van eieren. Dus liever chiapudding, eerlijk gezegd. De laatste tijd ben ik daar helemaal op gefocust. Ik maak het graag met ahornsiroop. Het is echt lekker. Dus dat wordt dan het volgende nummer: Maple Syrup.

Ik las ergens dat je je sound omschrijft als een soort vintage pop singer-songwriter jazz. Ik vroeg me af: welke vintage genres of klanken zou je later in je carrière nog willen toevoegen, of misschien zelfs binnenkort?

Ik denk dat we op een cool punt zitten in de popmuziek waarin je gewoon elk tijdperk kunt kiezen dat je wilt maken, en als het goed genoeg is, dan is het pop, snap je? Zoals Silk Sonic die 70s/60s dingen doet. Laufey ook. Zelfs Sabrina Carpenter heeft wat oudere country-invloeden in haar muziek zitten. En dat vind ik zo cool aan de wereld van nu. Je kunt gewoon kiezen en mixen. Ik denk dat er minder strikte stijlkaders zijn dan vroeger. Verder wil ik, puur persoonlijk, me wat meer verdiepen in de mindset van klassieke muziek. Er zijn veel interessante manieren waarop componisten toen dachten, die hedendaagse muzikanten misschien niet meer zo benaderen.

Dus meer richting kamerorkest-achtig?

Ja, het volgende nummer dat uitkomt bevat een strijkkwartet. Jij bent de eerste aan wie ik dat vertel. Ik kan niet wachten.

Kun je me meer vertellen daarover over daarover, over je schrijfproces? Waar haal je je inspiratie vandaan, en hoe begin je?

Meestal begint het met een klein zaadje. En dan geef je dat zaadje wat water en kijk je of je het leuk vindt. Meestal doe ik dit allemaal in één sessie. Dus dan heb ik misschien vijf zaadjes. Dus ik begin — zelfs al is het maar één regel van vijf verschillende nieuwe nummers. En dan denk ik: oké, ik ben klaar. Dan kom ik een andere dag

terug en ga ik in schrijfmodus. Dan neem ik zo'n zaadje en ga er helemaal voor, zonder het te beoordelen. En later ga ik dan terug om het wél te beoordelen. Snap je?

En dan opnemen — hoeveel daarvan doe je alleen?

Veel heb ik gewoon met vrienden gedaan. Alles van de cozy you ep hebben we opgenomen in de studio van mijn school. Mijn beste vriend deed het geluid, en andere goede vrienden speelden mee. Het is allemaal vrij huiselijk ontstaan. En dat vind ik fijn. Als je echt goede muzikanten inhurt, maar die je niet kent, dan verlies je iets, denk ik. En het is ook gewoon veel leuker zo.

Over de opnames gesproken: hoe krijg je het voor elkaar om je opnames zo intiem en klein te laten klinken? Echt kamermuziekachtig — hoe werkt dat? Wat heb je gebruikt? Of juist níet gebruikt?

We namen alles tegelijk op, gewoon op de vloer in de kamer. Zonder overdubs, maar zoals die opnames van Rudy van Gelder — met maar een paar microfoons. Ik denk ook dat er een emotioneel element aan zit. Dat je accepteert dat het niet perfect is of kan zijn. Zoals: man, ik zong hier een beetje vals, maar als we het samen met gitaar in de kamer hebben opgenomen, dan kun je dat niet zomaar bijstellen. Dus dan gaat het om de acceptatie: ik maakte hier een fout, en dat is oké. Ik zet het toch op het album.

Ik las ook dat je filmcompositie hebt gestudeerd?

Ja, daar komt de voorliefde de strijkarrangementen deels vandaan. Maar ik hield er eigenlijk al van vóór die studie. Er is zoveel geweldige popmuziek uit de jaren '40 met prachtige orkestraties.

Achter De Schermen

DE KEERZIJDEN VAN GEMAK EN EXCLUSIVITEIT

**Vinyl
Me,
Please.**

Een exclusieve plaat op de deurmat, elke maand opnieuw. Voor veel muzikliefhebbers klonk het als een droom. Maar voor abonnees van het Amerikaanse Vinyl Me, Please is die droom inmiddels uitgelopen op teleurstelling en frustratie. Wat ooit begon als een vernieuwend concept, eindigde in logistiek falen, klantenservice die niet meer reageert en een bedrijf dat nu in liquidatie verkeert. Achter het faillissement van deze populaire platenclub schuilt een bredere vraag: hoe houdbaar zijn abonnementsmodellen eigenlijk, zeker als het om fysieke producten gaat?

(Door: Thijmen Verkuil)

Abonnementen lijken op het eerste gezicht een aantrekkelijk bedrijfsmodel: ze bieden voorspelbare inkomsten, zorgen voor trouwe klanten en creëren kansen voor langdurige klantrelaties. In de praktijk blijkt het echter een stuk lastiger om zulke modellen winstgevend én betrouwbaar te houden, vooral wanneer het gaat om fysieke producten. Verzendkosten, voorraadbeheer, productieproblemen en klantenservice vormen allemaal kwetsbare schakels binnen de keten. Wanneer er ergens iets misgaat, leidt dat snel tot vertragingen en frustratie bij klanten. En bij exclusieve, dure producten, waar de marges klein zijn, blijft er nauwelijks ruimte over om fouten op te vangen.

Digitale abonnementen, zoals die van Netflix of Spotify, ondervinden deze problemen veel minder. Het toevoegen van een extra gebruiker kost vrijwel niets, waardoor deze diensten makkelijk kunnen opschalen en de kosten beheersbaar blijven. Bij fysieke abonnementen werkt het anders. Elke nieuwe klant betekent extra productie, verpakking en verzending. Zodra er iets misgaat in dit proces, wordt het vertrouwen van de klant beschadigd. En wanneer dat vertrouwen verloren gaat, valt ook het fundament onder het hele abonnementsmodel weg.

Klanten verwachten daarnaast een consistente hoge kwaliteit en regelmatig nieuwe content of producten, terwijl bedrijven tegelijkertijd continu moeten investeren in innovatie, marketing en klantenservice. Prijsverhogingen kunnen bovendien leiden tot onvrede en klantenverlies, waardoor het lastig blijft om stabiele en winstgevende

groei te realiseren. Dit geldt niet alleen voor digitale diensten zoals streaming, maar juist ook voor fysieke producten, bijvoorbeeld vinylplaten, waar productie en logistiek extra uitdagingen met zich meebrengen. Hierdoor blijven abonnementen een risicovol model, zelfs voor grote en ervaren bedrijven.

Flink wat uitdagingen

Platen zijn duur en dus niet de meest toegankelijke manier om nieuwe muziek te ontdekken of buiten je comfortzone te treden. In de Verenigde Staten bedacht het bedrijf Vinyl Me, Please, een in Denver gevestigde platenabonnementsdienst, een oplossing. Via een abonnement van \$54 per maand kreeg je maandelijks een exclusieve plaat toegestuurd uit hun 'Essentials'-serie. Daarnaast kon je voor \$39 extra per maand uitbreiden met genres als Jazz, Blues, Funk & Soul, Hip-Hop, Country of Rock. Welke plaat je kreeg, was telkens een verrassing.

Het idee van een vinylabonnement klinkt aantrekkelijk. Elke maand een verrassende en exclusieve plaat op je deurmat. Maar achter dat concept zitten flink wat uitdagingen. Vinyl is namelijk duur en langzaam om te maken, zeker als het gaat om kleine en bijzondere oplages. Tel daar de stijgende kosten voor materiaal bij op, personeelstekorten en dure internationale verzending, en het wordt al snel lastig om er winst uit te halen.

Vinyl Me Please zette sterk in op exclusiviteit. Ze brachten platen uit in beperkte oplages met bijzondere kleuren,

unieke hoezen of aparte mastering. Die zeldzaamheid was hun grote verkooppunt. Maar een abonnement van 54 dollar per maand levert pas echt iets op als de kosten laag blijven. In het geval van VMP waren die juist behoorlijk hoog. Het persen, verpakken en verzenden kost allemaal geld. Daarnaast voegde het bedrijf steeds meer abonnementsvormen toe, wat erop lijkt te wijzen dat het model onder druk stond.

Interne problemen en fraude zorgen voor crisis

Het idee sloeg aan onder liefhebbers van vinyl en muzikale ontdekkingsreizigers, maar bleek uiteindelijk te mooi om waar te zijn. In maart 2024 werden drie hoge functionarissen ontslagen wegens het misleiden van de raad van bestuur en het verduisteren van meer dan \$200.000 aan bedrijfsfondsen om een eigen vinylpersingfabriek te bouwen. Dit leidde tot flinke operationele problemen, zoals vertragingen in verzendingen, stijgende prijzen en groeiende frustratie onder klanten.

In 2024 stopte Vinyl Me, Please met hun populaire "Record of the Month"-model en schrapte internationale abonnementen. Ook werden testpressingen verkocht die jarenlang in opslag lagen. Bovendien werden recent belangrijke medewerkers ontslagen, waaronder de vice-president muziek en het hoofd klantenservice. Dit heeft geleid tot een verdere achteruitgang van de klantenservice en orderverwerking.

Groeiende frustratie door vertraagde bestellingen en slechte service

Velen klaagden dat ze betaalden, maar geen platen ontvingen, terwijl pogingen om contact op te nemen met de klantenservice vaak onbeantwoord bleven. Sommige leden hebben meer dan \$1.000 uitgegeven aan abonnementen en bestellingen die nooit zijn geleverd.

Er is vrijwel geen reactie meer van de klantenservice, wat de frustratie alleen maar vergroot. Klanten melden dat ze al weken tot maanden zonder enig antwoord zitten. Er zijn meer dan honderd klachten verschenen op platforms als Reddit, YouTube, Discord en bij het Better Business Bureau, een non-profitorganisatie die consumenten helpt bij het beoordelen en aanpakken van bedrijven, wat duidt op een breed gedeeld probleem. Tot verwarring van veel klanten stuurde het bedrijf eind april 2025 nog e-mails waarin werd gesuggereerd dat alles in mei weer normaal zou verlopen, terwijl het bedrijf achter de schermen juist bezig was met opheffing.

Liquidatie van het bedrijf

Hoewel de website van Vinyl Me, Please nog altijd doet vermoeden dat je gewoon een abonnement kunt afsluiten en klanten nog steeds worden aangeslagen voor abonnementskosten, terwijl de verzendingen volledig stil zijn komen te liggen, verkeert het bedrijf sinds april 2025 in liquidatie. Dat betekent dat alle bezittingen en activa (alle waardevolle eigendommen van een bedrijf) worden verkocht om schuldeisers terug te betalen. De activa zijn overgedragen aan Vinyl Liquidators LLC via een zogeheten "Assignment for the Benefit of Creditors" (ABC), een alternatief voor faillissement. Klanten die nog wachten op een bestelling of geld terug willen, moeten vóór 1 oktober 2025 een claim indienen om nog iets terug te kunnen krijgen.

Voor wie minder geeft om exclusiviteit en meer waarde hecht aan zekerheid en persoonlijk contact, blijft de lokale platenzaak een betrouwbaar alternatief. Geen verrassingen in de brievenbus, maar wel direct zicht op wat je koopt en vaak nog goed advies erbij ook.

DESERT ISLAND DISC

MARCOS VALLE

Contrasts

(Far Out Recordings)

2LP, CD

Brazilië heeft de muziekwereld al veel moois opgeleverd. Het land van de samba, de stralende zon en de Seleção, de geuzennaam, 'De Goddelijke Kanaries', die het Braziliaanse voetbalelftal toebehoort. Echter is er meer dan Sérgio Mendes, João Gilberto, Deodato en Carlos Jobim! Brazilië heeft een schatkamer aan muziek voortgebracht waar nog veel te ontdekken of te herontdekken valt. Zo is ook het geval bij de inmiddels 81-jarige Marcos Valle die in 2003 in de Braziliaanse lente van dat jaar het album *Contrasts* uitbracht. Het weer in Rio de Janeiro ten tijde van de release was typisch voor de Braziliaanse lente: warm, vochtig en afwisselend zonnig en bewolkt, zo'n graadje of 26°C. De ideale omstandigheden voor een Marcos Valle's muziek, de surfdude van de bossa nova, wiens muziek een muzikale cocktail is van soul en samba, elegantie, experimenteel maar altijd met een groove. Valle is een grensverleggende muzikale kosmopoliet die muzikale verwantschap heeft met de samba-jazz van Azymuth en Arthur Verocai. Het album *Contrasts* van Marcos Valle combineert Braziliaanse stijlen zoals samba, bossa nova en MPB (Música Popular Brasileira) met invloeden uit elektronische muziek, broken beat. Een interessant detail is dat dit album verschijnt inclusief enkele originele mixen (4Hero, Buscemi) die voor het eerst op plaat verschijnen. *Contrasts* combineert zijn kenmerkende Braziliaanse stijl, bossa nova, samba-jazz en soulvolle grooves, met zachte harmonieën en ritmische verfijning. Kortom, *Contrasts* kwam uit in een periode waarin Braziliaanse muziek uit verschillende decennia opnieuw werd gevierd en herontdekt. Dit album is een must voor liefhebbers van kwalitatieve zomerse klanken. De tracks op *Contrasts* van Marcos Valle dragen stuk voor stuk een persoonlijke en thematische lading, die samen een muzikaal portret vormen van Valle's leven, familie en zijn visie op Braziliaanse muziek in een moderne context. *Contrasts* (de titeltrack) begint gedragen en eindigt in een uptempo breakbeat — een muzikale metafoor voor de tegenstellingen in Valle's leven en omgeving. Kortom: *Contrasts* is niet zomaar een verzameling tracks — het is een muzikaal dagboek waarin Valle zijn persoonlijke leven, zijn stad en zijn muzikale evolutie documenteert. (Jeroen van der Vring)

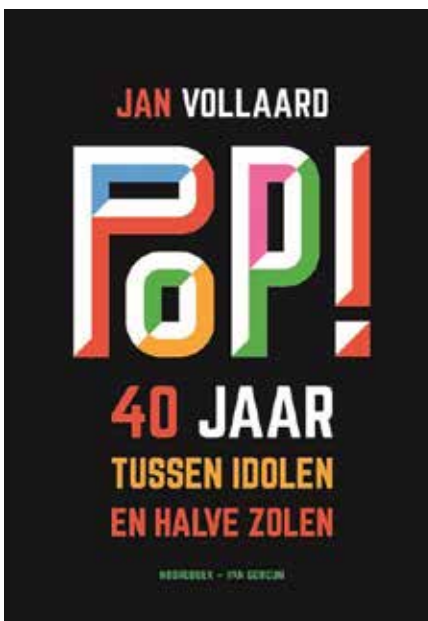
BOEKEN

DENIS MICHIELS

500 Unieke One Hit Wonders

De Vlaamse popkenner Denis Michiels is een feiten- en weetjes verzamelaar. Dat bleek uit eerdere boeken (De Hit Encyclopedie en Dagboek van de Popmuziek) en ook uit zijn nieuwe 500 Unieke One Hit Wonders. Zoals bekend is een 'one hit wonder' een artiest of band die slechts één keer in zijn carrière een hit heeft gescoord. De publicatie is heel systematisch opgezet met alfabetisch ingedeelde hoofdstukken vanaf de jaren vijftig tot 'De zero en teens'. Via achterin opgenomen registers op songtitels en artiesten valt het boek goed te doorzoeken. Alle songs worden in één kolom, voorzien van een hoesfotootje, behandeld. Wil je bijvoorbeeld weten in welke landen Arthur Brown met Fire een hit scoorde (vier landen in 1968) of wanneer The Fratellis een hit hadden met Chelsea Dagger (2006 in twee landen), het staat er allemaal in. Popliefhebbers hebben gegarandeerd uren plezier met dit unieke en zeer toegankelijke naslagwerk dat ook nog eens prettig leest. (Peter Sijnke)

JAN VOLLAARD

Pop! 40 Jaar tussen idolen en halve zolen
Jan Vollaard is ruim 40 jaar popjournalist.

Zijn eerste stuk was een recensie van een lp van The Jam in OOR nr. 1 van 1983. Sindsdien schreef hij zeker 4.000 stukken over popmuziek in OOR, NRC, HP De Tijd en diverse andere magazines. Een aantal daarvan heeft hij nu gebundeld. Die artikelen worden gelardeerd met persoonlijke herinneringen

en anekdotes. Bijvoorbeeld over Mick Jagger, die in 1987 alleen over zijn soloalbum Primitive Cool wilde praten en toen Vollaard over de Stones begon meteen vertrok. Leuk is ook 'de kortste concertrecensie' (vier regels over een optreden van Green Day in 1994, waarbij de zanger zijn enkel in het tweede nummer verstuikte: 'het was een kort en krachtig optreden.' Het boek is chronologisch in decennia ingedeeld, met telkens een korte typering van de bewuste periode. Jan Vollaard heeft een plezierige, licht ironische schrijftant waardoor de verhalen (van Jantje Smit tot Seasick Steve) lekker weggelezen. (Peter Sijnke)

The Waterboys

26 AUGUSTUS 2025
PARADISO
AMSTERDAM, NL

Tickets & info: Paradiso.nl

PARADISO
31 AUGUSTUS

NEDER PUNK FESTIVAL

met oude en nieuwe punkbands

ZAAL OPEN 19.30 / AANVANG 20.30
TOEGANG 12,50 + LIDM

LP-PRESENTATIE:
NEDER PUNK The Early Years 1977-1982

+ BOEKPRESENTATIE:
PARADISO PUNKJAREN Deel 1
- Totaal vernieuwde editie!

Photo by 1981

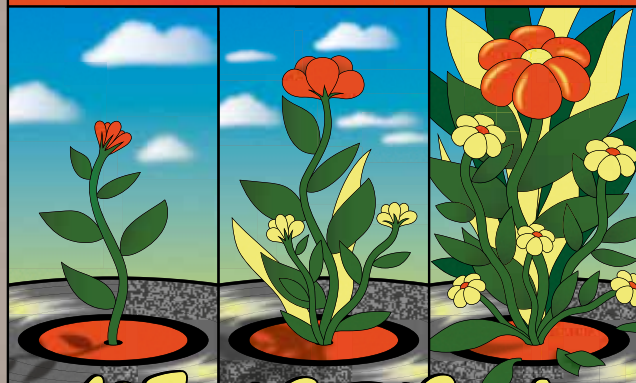
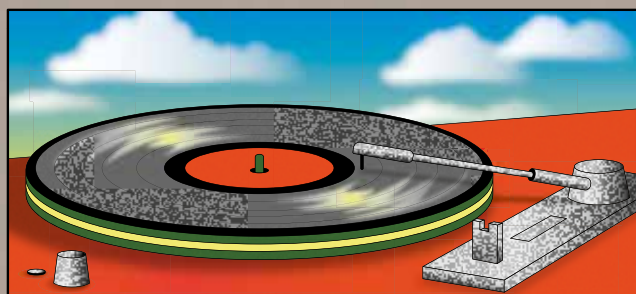
Paradiso
02.09.2025

Belinda Carlisle
+ Blackbird

Paradiso
Grote Zaal
Dinsdag 2 september

Tickets en informatie
via www.paradiso.nl
Weteringschans 6-8
Amsterdam

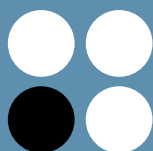
10 JAAR PARADISO VINYL CLUB

BRASS RAVE UNIT / GALLOWSTREET / DORPSSTRAAT 3 / TIENSON
FATA MORGANA / JBN SOUNDSYSTEM / CRISTEL BALL / PLATENMARKT

14 SEPTEMBER 2025 - 19.00 U

TICKETS & INFO: PARADISO.NL

PARADISO AMSTERDAM

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2000.

DEFTONES

White Pony

Niemand kan zo van een fluister of een neurie naar een schreeuw gaan, als Chino Moreno. De vocalist van Deftones is een van de grootste redenen dat de band de oppervlakkigheden en beperkingen die het Nu-Metal met zich meedraagt, altijd heeft weten te ontstijgen. Ze doen wat anderen niet durven: ze vertragen, ze experimenteren, ze fluisteren even in je oor... en slaan je daarna alsnog neer met een riff. Nooit zijn het valse sentimenten, noch simpel machismo. En juist daarom komen alle teksten, melodieën en basdreunen harder binnen dan de gemiddelde metalband. Deftones is woede, sex, verdoving, rammen, zoenen, brak wakker worden en in extrase gaan slapen. White Pony, dit jaar een kwarteeuwje oud, mag volgens vele fans met recht hun Magnum Opus heten - maar wij kunnen stiekem ook niet wachten op hun 10e (!) plaat, Private Music, die al bijna uitkomt...

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

CRUZADOS – CRUZADOS (1985)

Robert Rodriguez film "From Dusk Till Dawn" zit vol met meesterlijke scenes, maar de meest onvergetelijke is natuurlijk die van Santanico Pandemonium, iets met een sensuele dans en een onwaarschijnlijk grote levende slang. De band die het begeleidt is Tito & Tarantula, geen gelegenheidsbandje voor de film, maar voortgekomen uit de Californisch/Mexicaanse punkband Cruzados. Die waren weer een opvolger van de legendarische Plugz, ooit de eenmalige begeleidingsband van Bob Dylan tijdens zijn David Letterman optreden in 1984. De Cruzados debuteerden in 1985 op vinyl en daar waar stadgenoten Los Lobos zich aan de rootsy kant van de Mexicaanse rock positioneerden, deden de Cruzados dat aan de punkrock kant. Motorcycle Girl had vooral veel te danken aan The Clash, terwijl Flor De Mal hun Mexicaanse roots

blootlegden. Twee albums mochten ze maken, voordat gebrek aan succes een geweldige band weer eens fataal werd. Als Tito & Tarantula bouwden ze een aardig gevolg op en begin dit decennium was er nog een Cruzados reünie, waar echter geen enkel lid bij betrokken was welke dit debuut tot een waardige Vergeten Meesterwerk maakt. (Jurgen Vreugdenhil)

In Memoriam

OZZY OSBOURNE

1948 - 2025

Met het overlijden van Ozzy Osbourne (geboren John Michael Osbourne) is de wereld een van de grondleggers van heavy metal verloren. Als frontman van Black Sabbath gaf hij stem aan een nieuw geluid dat donkerder, zwaarder en vooral harder klonk dan alle andere rock ervoor. Met hun debuutplaat (1970) begint de belangrijkste albumreeks in heavy metal: Black Sabbath (1970), Paranoid (1970), Master of Reality (1971), Vol. 4 (1972), Sabbath Bloody Sabbath (1973) en Sabotage (1975).

Op die albums klinkt Osbourne's stem als bliksemschicht door het onweer van het legendarische trio Tony Iommi, Bill Ward en Geezer Butler. Het contrast tussen Ozzy's ijle stem en het zware, donderende gitaargeweld vormde de blauwdruk voor hoe metal zou gaan klinken. Zijn onheilspellende zang en performance (ook buiten het podium) heeft hem gemaakt tot het gezicht van een genre dat nog niet bestond - totdat hij het met Sabbath schiep.

Na zijn vertrek bij de band in 1979, toen zowel Ozzy als Black Sabbath door de pers waren afgeschreven, zette hij als soloartiest zijn stempel op metal. In samenwerking met de virtuoze gitarist Randy Rhoads bracht hij de klassiekers Blizzard of Ozz (1980) en Diary of a Madman (1981) uit, albums waarop een herboren Ozzy te horen is, melodieuzer en gevoeliger. Tribute (1987), de live CD van deze periode was ooit mijn eerste aanraking met zijn muziek. Daarna was alles anders.

Nog geen drie weken na het afscheidsconcert, de laatste keer dat de originele Black Sabbath op het podium stond, overleed hij.

Rest in power Prince of Darkness.
(Stijn van de Ridder)

In Memoriam

GEORGE KOOIJMANS

1948 - 2025

Dinsdag 22 juli werd het trieste nieuws bekend dat de internationale muziekwereld een dag na het overlijden van Ozzy Osbourne ook Golden Earring-grondlegger George Kooymans verloren had.

Samen met buurtgenoot en latere zwager Rinus Gerritsen richtte George in 1961 een bandje op dat 4 jaar later The Golden Earrings werd. Eind jaren 60 behoorde de band, inmiddels zonder de S op het eind van de bandnaam, reeds tot de absolute top van de Nederlandse rockscene. In de vele decennia die volgden, steeg het succes van de band naar internationale hoogte. Dit succes is voor een groot deel toe te schrijven op het conto van George. Als voornaamste componist en tekstschrijver van Golden Earring was hij onmisbaar voor de internationale doorbraak van de band. Deze successen hadden echter geen enkele invloed op de benaderbaarheid van de band. In mijn ontmoetingen met de band was George altijd vriendelijk, belangstellend en altijd in voor een handtekening, foto of gewoon een gezellig praatje. Naast de muziek die hij schreef voor Golden Earring schreef hij ook nummers voor anderen, en had een scherp oog voor nieuw talent. In George verliezen we een aimabel mens en een uiterst begenadigd muzikant en componist.

De Earring besloot na de diagnose ALS bij George in 2021 per direct te stoppen, maar heeft met een grote reeks tijdloze klassiekers een onuitwisbare plek verdiend in annalen van de muziekwereld.

Met grote bewondering en waardering voor alles wat hij betekend heeft, nemen we afscheid van George Kooymans.
(Emiel Schuurman)

INTERVIEW
RIO KOSTA

Rio Kosta! Net op tijd voor de zomer brengen Mike Del Rio en Kosta Galanopoulos hun eerste album uit, genaamd Unicorn. Van Mediterraanse en Latin invloeden uit hun past lives, tot zwoele, hypnotische grooves met psychedelische vibes vraagt dit album om in een zomer-zonnetje beluisterd te worden. En wat nou bleek voor Mike en Kosta: praten over kunst, muziek, en het leven - en wat wiet roken- tot diep in de nacht was niet alleen een belangrijk onderdeel van hun vriendschap, maar ook van hun creatieve proces. Ze vertellen hoe die nachten het begin vormden van Unicorn.

(Door: Lotte Hurkens)

Zo'n vier jaar geleden ontmoetten Mike en Kosta elkaar voor het eerst. Toen Mike op een festival was en Kosta daar zag soundchecken was het eigenlijk liefde op het eerste gezicht. "Kos zag er zo cool uit. Hij speelde meerdere instrumenten tegelijkertijd en ik was meteen geïntrigeerd. Vanaf dat moment ontstond een vriendschap.", vertelt Mike. De afgelopen vier jaar zijn Mike en Kosta al bezig met het project, waarvan een groot deel van de tijd werd besteed aan elkaar leren kennen en geïnspireerd raken. Volgens Mike waren de late nachtelijke gesprekken, vaak met een joint erbij, essentieel. Ze deelden verhalen, muziek en bouwden zo hun creatieve band op

Na vier jaar vriendschap en creativiteit ontwikkelen, hoe ziet die samenwerking er nu uit?

Mike: "Het is grappig, want ik denk eigenlijk dat Kos en ik heel anders zijn... Kos is een kat en ik ben sowieso een hond. We zijn een beetje een vreemd stel samen, maar we delen vooral dezelfde waarden, zoals werkhouding, smaak, normen en waarden in vriendschap, respect en toewijding aan kunst. Ook werken we allebei heel instinctief en reactief. We spelen in op energieën. Het maakt dat onze samenwerking meteen iets fysieks is." De toewijding aan hun creatieve proces is een van de dingen die Mike en Kosta met name delen. Dit houden ze bij in een notitieboek, hun observaties en aantekeningen. "We noemen dit notitieboekje onze bijbel. Het is het creatieve handboek van dingen die we observeren.", vertelt Kosta.

Hoewel smaak in kunst en muziek vergelijkbaar is, zijn jullie achtergronden vrij verschillend. Een van die invloeden van Kosta, is dat je Griekse roots hebt, en Mike je hebt wat Spaans en Italiaans erfgoed. Hoe schijnen die culturele achtergronden door in de muziek?

Kosta: "Van nature beïnvloeden die culturen onze muziek. Er zit wat Latin en veel Europese invloeden in onze muziek."

Mike: "Ik denk ook hoe ouder je wordt, hoe meer je jezelf wordt en gaat kijken naar alle dingen die je maken tot wie je bent. Nu ik de dertiger jaren in ga, ben ik me meer aan het afvragen hoe ik hier ben gekomen. Recent is mijn oma overleden en ging ik terug naar Puerto Rico waar ze woonde. Toen ik er was voelde ik het in mijn moleculen: dit is mijn biologische thuis. Ik kon weer opnieuw verbinden met dat deel van mijn identiteit, met mijn familie en met de muziek."

Het nummer Ancients op het album knoopt dit mooi samen. Het nummer gaat over 'past lives', en was opgebouwd rond een sample van Kosta's vaders Griekse band uit de jaren '70. Hoe kwam dit tot stand?

Kosta: "Tijdens een van onze late-night-hangouts waren we aan het praten over onze ouders. Ik vertelde dat ik allemaal opnames had van mijn vaders Griekse band had uit de '70 jaren, toen ze in New York optraden. Ik liet wat horen aan Mike en hij kwam met het idee om het kleine Bouzouki [Grieks snaarinstrument] te samplen. We jamden eroverheen, en maakten wat arrangementen ermee. Zo werd het nummer geboren."

Het nummer raakt ook aan het onderwerp van reïncarnatie. Als je zou kunnen reïncarneren als wie dan ook – uit het verleden, heden of de toekomst – wie zou je dan kiezen?

Mike: "Ik hoef niet meer te reïncarneren," lacht hij, "ik wil ascenderen!"

Kosta: "Het zou geweldig zijn om terug te gaan als Miles Davis. Er zijn te veel mensen om uit te kiezen. Iemand als Dali lijkt me ook leuk, lekker abstract. Ik zou wel altijd een muzikant of artiest kiezen."

Jullie zijn in het huidige leven muzikanten -multi-instrumentalisten zelfs. Is er een instrument dat je ware liefde is? Dat misschien net wat natuurlijker voelt voor je dan de rest?

Kosta: "Ik ben begonnen met drummen en heb nog steeds het gevoel dat ritme mijn hart en ziel is. Mijn favoriete instrument is echter de Hammond B3 [elektrische orgel]. Ik hou van dat instrument."

Mike: "Ik heb het gevoel dat ik alles kan aanraken en mijn ideeën moeiteloos kan vertalen naar muziek. Als ik één favoriet instrument zou moeten kiezen, dan is het waarschijnlijk de basgitaar. De bas vertelt je of een nummer voor overdag of voor de nacht is, of het sexy is, zacht, intens. Het bepaalt waar het je raakt: in het hoofd of juist in de billen. Het is zó krachtig, net zo essentieel als de zang. Er zit iets oers en tribaals in wat de bas doet. Als ik naar onze muziek luister, hoor ik dat de bas altijd het leidende instrument is."

Kosta: "In onze bijbel staat dan ook: 'de bas is heilig.'"

Over jullie bijbel gesproken. Ik las dat jullie mantra voor jullie album "Don't fuck with nature" was. Staat die ook in jullie bijbel? En hoe pas je dit toe, is het een mantra, of meer een waarschuwing?

Kosta: "Een van de dingen die we telkens tegenkwamen is dat als iets te veel weerstand geeft, je er tegen moet vechten, dat het dan vaak niet het juiste pad is. We zeiden vaak tijdens onze sessies: "Don't fuck with nature, let's move on." Je moet dingen niet te veel forceren,

dingen die voorbestemd zijn zullen er zijn. Zo kun je ook geen olijfbom groeien in Florida.

Mike: "Je moet weten wanneer je moet stoppen. Soms heeft het meer tijd nodig of komt het vanzelf omhoog. Creatieve energie is heilig, maar ook eindig. Je moet het aanvullen en geïnspireerd raken. We wilden er met name voor zorgen dat we aandacht besteedden aan wat ertoe doet, wat natuurlijk voelt en voortkomt uit liefde."

Staat er ook nog in de planning om wat van die liefde te verspreiden in Europa? Misschien een tour?

Kosta: We zijn op het moment met onze Europese booking agent in gesprek, dus hopelijk binnenkort!

Mike: "Het liefst willen we voor zoveel mogelijk mensen spelen. Dit project was bedoeld voor een festival, niet als studioalbum. Dat is onze droom. We willen die liefde en energie aan iedereen geven."

RIO KOSTA Unicorn

Het eerste album van Rio Kosta (Mike Del Rio & Kosta Galanopoulos) kon niet beter getimed zijn. Dit album vraagt erom in het zonnetje beluisterd te worden! Unicorn biedt woele grooves, gezongen

in falsetto. Soms met een meer psychedelische sfeer, hier en daar wat funky Mediterraanse invloeden, en af en toe wat zonnige Latin-percussie. Dit album zweeft ergens tussen Khruangbin en Jungle in en het komt niet als een verrassing dat de heren van Rio Kosta onder hetzelfde label zitten als Jungle. Nummers als Ancients voelen eeuwenoud aan en gaan over de zoektocht naar je eigen verleden. Het is bovendien gebouwd rond een sample van een Griekse band uit de jaren '70, waarin Kosta's vader speelde. Dit album is perfect om te luisteren in het zonnetje in je hangmat, maar is eigenlijk bedoeld voor een festival: in de zon met een koud drankje in je hand.

FILMS

Eye Filmmuseum:

AKIRA
KUROSAWA
SPECIAL

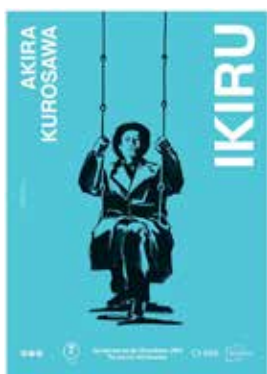

Van 26 juni tot 3 september zijn de films van de titaan Akira Kurosawa weer in de bioscoop. En dit is een bijzondere gelegenheid, want deze must-see klassiekers zijn ruim 30 jaar niet op het grote doek te zien geweest. Eye Film heeft een compleet programma samengesteld en distribueert 4 gerestaureerde versies van deze klassiekers naar het grote doek door het hele land heen. Ter ere van deze gelegenheid willen wij laten zien waarom hij nou zo legendarisch is en een aantal films uitlichten die je nu in de bioscoop bij jou in de buurt kunt aanschouwen.

(door: Tatum Luiten)

Kurosawa is één van de bekendste filmmakers in de filmgeschiedenis. Hij is een titaan aan wiens stijl ontelbaar veel keren wordt gerefereerd. Hij maakte zowel periode drama's en hedendaagse drama's en is onder meer verantwoordelijk voor het bekendmaken van samoerai films in het westen. Met de winst van Rashomon op het Venice Film Festival in 1951 zette hij Japan voor het eerst internationaal op de kaart in de filmwereld. Kurosawa zijn dynamische stijl is kenmerkend door de vermenging van Westerse filmische en literaire invloed en de Japanse cultuur en geschiedenis. Zo liet hij zich inspireren door Shakespeare en Tolstoj, maar ook door detectives en westerns uit Hollywood. Met zijn zwaardvechtende samoerai's legde hij het fundament voor meedogenloze actiescènes en inspireerde daarmee onder meer Peter Jacksons Lord of the Rings. En met de manier hoe Kurosawa op subtiele manier menselijke emoties laat zien en de filosofische nuance tussen goed en kwaad blootlegt hebben ook zijn moderne films vele geïnspireerd. Zijn immense invloed is voelbaar, zo zijn Kurosawa's films als blauwdrukken voor vele genres die zich sindsdien hebben gevormd. Filosofisch reflectief maar ook bij uitstek meeslepend en vermakelijk.

Ikiru (1952)

Ikiru volgt het verhaal van Kanji Watanabe. Een oude man die al 30 jaar bij hetzelfde bedrijf bureaucratie werk verricht. Hij is het boegbeeld van een hardwerkende loyale man die alles eraan deed om zijn familie te dienen, zodra hij te horen krijgt dat hij terminaal ziek, realiseert hij zich dat hij zich al die tijd niet écht heeft geleefd. Deze laat hem zoeken naar de zin van het leven en doormiddel van verschillende ontmoetingen navigeert Kanji zijn laatste dagen. Ikiru is een film die ondanks zijn tragische onderwerp toch een positieve sfeer uitstraalt die helend voelt voor de existentiële ziel. Hij is kritisch is op de maatschappij, maar geloofd toch in het menselijk vermogen tot reflectie en verandering en behandelt de emoties van zijn personages op een opvallend gevoelige manier.

Seven Samurai (1954)

Deze onmiskenbare klassieker is dé film die het heldendom van samoerai's naar het westen heeft gebracht. Seven Samurai speelt zich af in 1586 in Japan en volgt het verhaal van een klein boerendorp dat geplunderd staat te worden door bandieten. De enigste manier om het dorp te kunnen beschermen is door samoerai in te huren. Dit is waar het verhaal start, de dorpelingen gaan opzoek naar hongerige samoerai die enkel voedsel als betaling aannemen. Verbazingwekkend genoeg vinden ze deze en in 3 en een half uur aan prachtige shots volg je de opbouw, voorbereiding en uitvoering van deze overdonderende veldslag. De eigennuttige personages, dynamische actie scènes en scherpzinnige strategieën laten je ogen aan het beeld plakken.

High and Low (1963)

High and Low draait om succesvolle zakenman Gondo. Hij staat op het punt staat om een grote businessdeal te maken, maar hij word geconfronteerd met een moeilijke ethische keuze. De zoon van zijn chauffeur is gekidnapd en op zijn vrijheid staat een flinke borgsom. Is Gondo bereid om het kind van zijn werknemer te redden, als dit betekent dat zijn lucratieve zakenplan in gevaar komt? Zijn keuze zet een politieonderzoek in gang waarmee Kurosawa de grotere ethische kwesties in de samenleving belicht. High and Low is een film over man wiens wilskracht onderuit word geschopt en toont daarmee de schrijnende verschillen tussen arm en rijk.

BINNENKORTBINNEN

29 augustus

The Beths – Straight Line Was A Lie
Supertramp – Crisis What Crisis –Half Speed
Master-
The Beaches – No Hard Feelings
Jehnnny Beth – You Heartbreaker You
Bryan Adams – Roll With The Punches
Florence + The Machine – How Big, How Blue,
How Beautiful
Deep Purple – Rapture Of The Deep
CMAT – Euro-Country
Jeffrey Halford & The Healers – Kerosene
The Hives – Thie Hives Forever Forever The
Hives
Sabrina Carpenter – Man's Best Friend
Manegarm – Edsvuren
Norman Connors – Mr. C
Various – Pride & Prejudice
David Bowie & Mick Jagger – Dancing In The
Street

David Bowie – I Can't Give Everything Away
(2002 – 2016) (Boxset)
Parcels – Loved
Led Zeppelin – Physical Graffiti

19 september

Dido – No Angel (Deluxe)
Neil Young – Coastal
The Favors – The Dream
Lola Young – I'm Only F**cking Myself
Nation Of Language – Dance Called Memory
Anyma – The End Of Genesys
Wednesday – Bleeds
Harumi Hosono – Tropical Dandy
ZAZ – Sains Et Saufs

5 september

Big Thief – Double Infinity
David Byrne – Who Is The Sky?
Weval – Chorophobia
Shame – Cutthroat
El Michels Affair – 24hr Sports
Autechre – Untilted
Ghost Woman – Welcome To The Civilized
World
Walter Trout – Sign Of The Times
Saint Etienne – International
Mechatok – Wide Awake
Faithless – Champion Sound
Autechre – Quaristice
Tom Odell - A Wonderful Life
Curtis Harding – Departures & Arrivals:
Adventures Of Captain Curt
Shrunken Elvis – Shrunken Elvis

26 september

Air – The Virgin Suicides Redux
Biffy Clyro – Futique
Mulata Astatke – Mulatu Plays Mulatu
Various – New Dimensions In Latin Music
Zara Larsson – Midnight Sun
Zwangere Guy – Dit Is Guy.
Kurt Efting – De Taal Van Het Hart
Geese – Getting Killed
Cochemea – Vol. 3 Ancestros Futuros
Marcus King Band – Darling Blue
Bloc Party - Silent Alarm – Deluxe Boxset-
Karol G – Tropicocueta
Patrick Watson – Uh Oh

12 september

Ed Sheeran – Play
Flying Horseman – Anaesthesia
Twenty One Pilots – Breach
Mark William Lewis – Mark William Lewis
Mimi Webb – Confessions
Led Zeppelin – Live E.P.
Fairuz – Chat Iskandaria
Lorna Shore – I Feel The Everblack Festerin
Within Me
King Princess – Girl Violence
Claw Boys Claw – Fly
Kane – Exit & Entrances
Between The Buried & Me – The Blue Nowhere
Robin Kester – Dark Sky Reserve

Bryan Adams – Roll With The Punches

Inmiddels al 65 en van alles meegemaakt. Als er een iemand is, die je kan uitleggen hoe je omgaat met de tegenslagen die het leven opwerpt, is het Bryan Adams, een Mania-zekerheidje, wel. Roll With The Punches is dan ook een (daad)krachtige plaat vol rock anthems die je opzwepen en ook net zo goed weer neer kunnen slaan, murw. Zoals het leven. We kunnen niet wachten.

CMAT- Euro-Country

Met Euro-Country levert CMAT opnieuw een album vol humor, harteer en scherpe zelfreflectie. De zangeres vermengt countryinvloeden met eurodance, disco en indierock tot een genre op zich: absurd én k(atchy)wetsbaar. Teksten doordrenkt van ironie, maar tegelijk verrassend diep. Het is net zoveel ABBA als Dolly Parton; net zoveel Adele als Sierra Ferrell. Haar nieuwe plaat wordt niet alleen een knipoog naar genregrenzen, maar ook een ode aan persoonlijke chaos, verlangens en CMAT's unieke stem binnen de moderne popmuziek. Of zoals ze het zelf liefkozend noemt: Janis Joplining. In de UK doet iedereen al 'fftjes mee: nu moeten wij nog op de bandwagon springen! Eindlijsten materiaal.. (en ja: de zoveelste hit uit Ierland...!?)

David Byrne – Who Is The Sky?

Na Talking Heads en de reactie van het menselijke lichaam plus brein op muziek, kijkt David Byrne nu naar boven. De lucht in. Daar vond hij antwoorden op de simpelste vragen met de moeilijkste antwoorden. Op de kleinste menselijkheid in de grote universum. Restaurants, mobiele telefoons. Alles moet eraan geloven – maar wel met een flinke scheut humor. David Byrne kan gewoon alleen maar fijne songs schrijven. Zelfs als ze met een kritische noot zetten bij hoe we met zijn allen aan het leven zijn, in deze grove, gruwelijke, verrotte wereld voor leed. Byrne reikt je de handvaten om beter te doen. Het werd, na een boek en een musical, ook weer eens hoog tijd voor een ouderwetse langspeelplaat, David!

Weval – Chorophobia

De angst om te dansen: velen zullen 'm kennen. Zeker als je niet tegelijkertijd een biertje in je hand (en meerdere in je mik) hebt. Toch zijn er een paar acts waarbij je niet stil kan staan. Het Nederlandse Weval is daar absoluut een van. Alle festivalweides van Nederland zijn wel eens platgewalst door het dynamische duo, die hun elektronische beats zo gelaagd maken, dat het ook gewoon heerlijke luistermuziek is! Niet voor niks heeft het iconische Ninja Tune ze inmiddels gestrikt voor hun subprint Technicolour. Wij zijn in ieder geval klaar voor een nieuwe Weval! Benieuwd of ze hiermee de grootste chorofoob los krijgen.

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

**NO
RISK
DISC**

KINGFISHR
Halcyon

**GRAND
CRU**

PINO PALLADINO & BLAKE MILLS
That Wasn't A Dream

**LUISTER
TRIPS**

AMI TAF RA
The Prophet And The
Madman

ETHEL CAIN
Willoughby Tucker,
I'll Always Love You

FREDDIE GIBBS & THE
ALCHEMIST
Alfredo 2

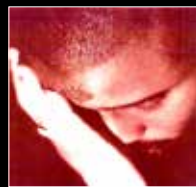
CORY HANSON
I Love People

NICK LEON
A Tropical Entropy

MY BABY
Echo

NOURISHED BY TIME
The Passionate Ones

POOR CREATURE
All Smiles Tonight

SMIB
Eendraght Maeckt Maght

WOLF ALICE
The Clearing

AKIRA KUROSAWA

Back on
the Big Screen

Films, Talks & Events
26 Jun – 3 Sep 2025
AKIRA
KUROSAWA